

PACO GARABATO PÀGINES 14 I 15

Fill de l'Extremadura del final del franquisme, Paco Arjona es va fer insubmis i va marxar a Europa. En cerca i captura durant deu anys, va anar passant per cases okupes a ritme de *muñeiras* i pasdobles punks amb O Jarbanzo Negro.

DESAPARICIÓ DE JON ANZA PÀGINA 18

Jon Anza, militant i expres polític basc, va desaparèixer el 18 de maig. Lander Fernández, expres polític, ha estat apallissat per quatre policies de paisà i no és l'únic cas. L'esquerra independentista basca sospita de l'acció de forces parapolicials.

20 ANYS DE TIANANMEN PÀGINA 19

La matança d'estudiants de Tiananmen del 4 de juny de 1989 és més silenciada que mai. La censura del Partit Comunista ha arribat a nivells de paranoia i ànsia arran de l'aniversari. Mentrestant, les mares dels morts encara busquen justícia.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N141

3 de juny de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Interior oculta els ferits greus per l'impacte de pilotes de goma

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Saura disposava d'un informe del SEM que detallava les lesions

ALBERT GARCÍA

Els antidisturbis van disparar a distància curta i a l'alçada del cap durant les celebracions de la 'Champions'

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Un escopeter de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra dispara contra un gruix d'aficionats al carrer Pelai. Els agents no van apuntar a terra per aconseguir un rebot de la pilota de goma.

Destrossen la seu del CIRE per denunciar el sistema penitenciari

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

Estudiants de 'telecos' instal·len sense cobrar antenes de TDT

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 17

Ring, ring, revolta?

Carlos Taibo: "Les respostes han estat escasses"
Teléfono Roig: "Falta un projecte polític transformador"
Arcadi Oliveres: "La crisi encara no ha tocat fons"
Eva Fernández: "Hi ha signes de protesta, però encara són minoritaris"

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

L'altre món de Miguel Brieva

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

. EDITORIAL

'Sarkozy-Zapatero, non da Jon?'

Des del 18 d'Abril, Jon Anza -militant abertzale, expres i refugiat polític- està desaparegut. Puja a un tren a Baiona i mai arriba a Tolosa. El 27 de maig, Lander Fernández -expres polític- demana assistència sanitària després de la pallissa que li han propinat quatre ertzaines. És el tercer cop, en nou dies, que l'aborda la policia autonòmica per *convindicar-lo* a col·laborar. El 19 de maig, el van segrestar durant mitja hora en un descampat. *Non da?* (On és?) és una pregunta dura que s'ha sentit massa al País Basc i que aquests mesos torna a ressonar com un eco, mai apaiçat des de la falsa transició espanyola. La por i la ràbia del retorn de la guerra més bruta de l'Estat espanyol, la dels GAL, cau com una gerra d'aigua freda en un país on l'aire es mastega. Els paral·lelismes amb els anys 80 són terribles: el mateix partit al govern, la mateixa manca de diàleg, l'escalada de violència policial, el silenci ministerial... només un pas més -sempre

enrere- en el continu d'actuacions antidemocràtiques -elevades a rang de dret- de l'estratègia estatal antiterrorista. Segrest de diaris, d'*herriko tabernas*, de partits polítics, d'organitzacions juvenils i culturals, de ciutadans amb condemnes elevadíssimes, de gent detinguda sense garanties contra la tortura, de segrest a través de la dispersió de presos... i ara, altre cop, segrest a seques? Simple i brutalment? En un comunicat, ETA ha responsabilitzat els governs espanyol i francès de la desaparició de Jon Anza. Aquest desembre, unes persones que es van identificar com a policies espanyols van segrestar el ciutadà Juan Mari Mujika durant dues hores. El dissabte 23 de maig, una marxa a Hendaia cridava: "Sarkozy-Zapatero, non da Jon?". Passaran 10 anys fins que algú sigui condemnat per aquests nous crims? També se li concedirà l'indult? Els mateixos alts càrrecs, responsables dels 27 morts d'aleshores i que mai van ser jutjats són darrere d'un nou GAL?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

El futbol, un fenomen de masses

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

Un cop el Barça ha guanyat la final de la Copa d'Eropa, segurament, per molta gent d'esquerres, tornarà el debat sobre per què el futbol -i l'esport en general- atrau tanta gent, conscientment política o no.

L'esport -i el futbol en concret- ofereix a la gent normal i corrent moments d'emoció, drama i excitació que li són negats sistemàticament a la seva vida quotidiana. És un fet que la majoria de gent passa gran part del seu temps treballant, essent monòtona i avorrida i, sovint, sense cap mena de motivació personal. Quan treballa veint hores al dia o més en una feina mal pagada i en condicions pèssimes, en un moment o un altre necessites una vàlvula d'escapament. Moltes d'aquestes vegades, una expressió física encaixa amb aquesta frustra-

ció. Però el capitalisme no només afecta les nostres vides quan estem treballant. Quan arribem a casa, continua incidint-hi. El sistema afecta des de les nostres relacions emocionals i afectives fins a les nostres estones d'oci. Així, trobar moments que ens facin oblidar els nostres problemes i que ens facin gaudir és una constant.

L'esport, sens dubte, forma part de la gran indústria de l'entreteniment -com el cinema o la música-, on el benefici és l'objectiu principal. No obstant això, crec que l'esport té una sèrie de característiques concretes que el fan diferent a la resta.

L'esport premia la capacitat de tenir habilitats físiques i tècniques, que moltes vegades se'ns neguen a la nostra vida. Però, sobretot, l'esport va sobre gent *real* i es practica en temps real. Per tant, com es diu moltes vegades, pot passar qualsevol cosa. Aquesta

característica, sens dubte, el converteix en quelcom diferent a la resta d'entreteniments. Tota aquella gent a qui ens agrada l'esport en general sabem que no té la mateixa emoció, per exemple, veure un partit del Barça en directe que en diferit.

L'esport més important del món -el futbol-, per les seves característiques socials, encaixa amb la idea de molta gent treballadora d'un equip que representa un barri, una ciutat o un país i aconseguir un suport col·lectiu i popular al seu voltant. Així, l'esport, com que té aquestes característiques que fan que ens agradi i ens emocionem, desgraciadament, també pot ser usat per dividir la gent. Malgrat tot això, com a persones d'esquerres -algunes de les quals ens agrada l'esport i el seguim amb passió-, no ens serveix de res aïllar-nos argumentant que "el futbol és l'opi del poble" i criticant-lo.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem assistit a l'últim concert del cicle Expressió Directa, que ja podem dir que ha estat un èxit. Volem agrair molt especialment el suport i la feina feta als Diables de Sant Andreu, al Brot, a la Farinera i a totes les persones que han col·laborat per fer realitat aquest cicle. Però, si algú s'ha de considerar responsable directe de l'èxit del cicle, és la gent que l'ha organitzat des del primer fins al darrer dia, aquestes són les persones que coordinen la secció Expressions de la DIRECTA, la Gemma, l'Estel i el Roger. Felicitats!

Fe d'errades:

A l'última DIRECTA, a l'article on parlàvem de les candidatures de l'esquerra extraparlamentària a les eleccions europees, esmentàvem el partit polític SAIN (Solidaridad Autogestión y Internacionalismo) com a partit d'esquerres. Segurament, la poca implantació territorial que té al nostre país (només un nucli conegut a Barcelona i un altre a Tortosa) i el seu discurs confús i malintencionat -que, sota l'aparença de defensa dels drets dels immigrants i contra la injustícia amb el Tercer Món, amaga un discurs ultracatòlic, antiavortista i anticatalanista- van fer que és *colés* a l'article de la DIRECTA.

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *Asterisc*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Els últims mesos, des de la tardor de 2008 fins a la primavera de 2009, han estat especialment marcats per conflictes polítics i socials derivats de la crisi econòmica mundial. Creiem que estem davant d'un nou cicle de protestes socials a Europa, però, segons expliquen la majoria d'analistes, això no vol dir que la revolució sigui gens propera. Aquest reportatge se centra exclusivament en l'anàlisi de la situació social a Europa i, en concret, a Catalunya. Tanmateix, som conscients de la fortaleza dels moviments socials a l'Amèrica Llatina, l'Àfrica o Àsia i prometem explicar-los i analitzar-los en properes edicions.

MOVIMENTS · PROP DE 375 MILIONS D'EUROPEES ESTAN CRIDADES A VOTAR EL 7 DE JUNY EN UN ANY DE GRAN CONFLICTIVITAT SOCIAL

Europa en crisi. Entre urnes i aldarulls

★ ITÀLIA

L'onada

Mobilitzacions generals -estudiants i professors per l'educació pública i treballadors d'Alitalia i de la metal·lúrgia-, sobretot durant la tardor i l'hivern de 2008, contra les polítiques neoliberals de Silvio Berlusconi. El seu eslògan és: *La vostra crisi no la pagarem*.

★ GRÈCIA

La protesta set-centseurista

L'assassinat de l'adolescent de setze anys Alexandros Grigoropoulos a mans d'un policia va aixecar, el desembre de 2008, un fortíssim moviment de protestes a Grècia. Allò va generar un ampli moviment de contestació de la joventut grega, anomenada *set-centseurista* en referència al seus sous minso.

★ IRLANDA DEL NORD

Rebrot de l'IRA Autèntic

Dos soldats britànics van ser assassinats el 7 de març a Irlanda del Nord. L'acció violenta va ser reivindicada per una facció escindida de l'IRA i va provocar un terratrèmol polític i un augment de la tensió social a Belfast.

★ FRANÇA

Tancats a la Sorbona

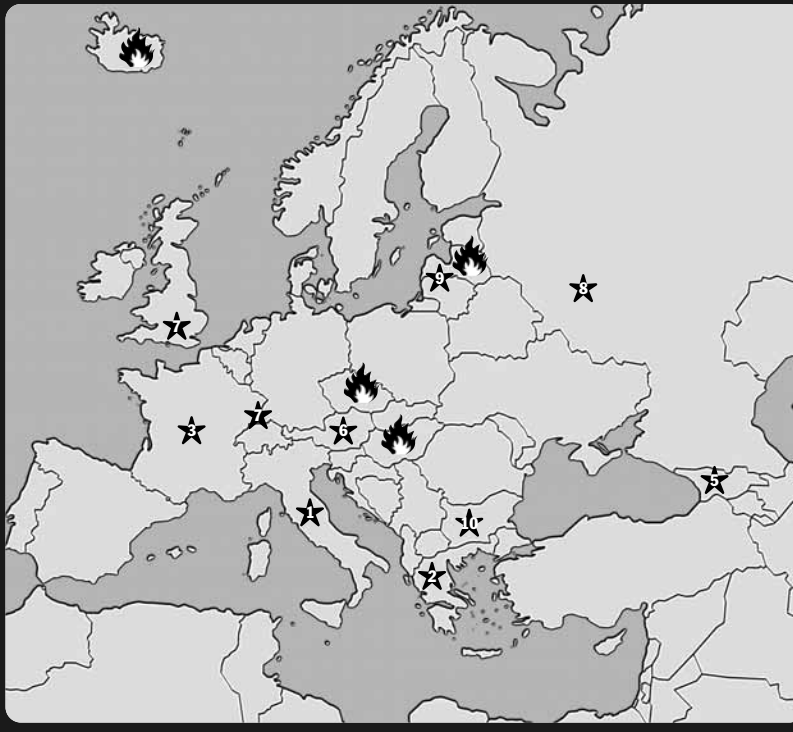
Milers d'estudiants s'han mobilitzat contra les lleis de reforma de l'ensenyament superior des de principis d'any. Encara hi ha desenes de facultats tancades. Sindicats i partits d'esquerra s'han afegit a les protestes amb vagues generals contra les receptes anticrisi del govern.

★ GEÒRGIA

Contra Saakasvili

L'oposició al govern de Mijail Saakasvili -aliat dels Estats Units- va aprofitar les celebracions de la independència de 1921, el 26 de maig, per convocar una de les marxes més nombroses dels últims mesos contra el govern georgià, en entredit arran de l'afet d'Ossètia del Sud i pel seu autoritarisme.

Mapa de la protesta social a Europa (2009)

Caigudes de govern arran de la crisi econòmica: LETÒNIA, ISLÀNDIA, REPÚBLICA TXECA I HONGRIA

★ ÀUSTRIA

El moviment estudiantil més potent Durant el mes d'abril, desenes de milers d'estudiants de secundària es van manifestar per tot Àustria per exigir un augment de la despesa en el sistema educatiu públic. La premsa austríaca diu que és el moviment estudiantil més important de la història del país.

★ LONDRES I ESTRASBURG

Cimera del G20 i aniversari de l'OTAN Les grans manifestacions anticimeres pròpies del moviment antiglobalització van tornar a aparèixer la primera setmana d'abril durant la reunió del G-20 a Londres i, posteriorment, la reunió de l'OTAN amb motiu del seu 60è aniversari a Estrasburg (França).

★ RÚSSIA

De Kasparov als activistes gais

Les manifestacions contra l'autoritarisme i l'augment de la pobresa liderades pels comunistes i per l'exjugador d'escacs Gary Kasparov contra Putin (i ara Medvédev) van continuar creixent a Rússia, que també va ser notícia per la repressió de les protestes dels activistes gais a Moscou.

★ LITUÀNIA I LETÒNIA

Un gener calent

Entre el 13 i el 16 de gener, Riga i Vilnius van viure jornades de grans manifestacions contra el tancament d'empreses i la decisió governamental de prendre mesures d'austeritat.

★ BULGÀRIA

La guerra del gas

El tancament de l'aixeta del gas rus a Ucraïna va deixar mitja Europa de l'Est sense calefacció en ple hivern. Un dels països més afectats va ser Bulgària, on una tongada de manifestacions va responsabilitzar el seu govern per manca de previsió i atenció.

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

El proper diumenge 7 de juny, prop de 375 milions d'europes decidiran el futur del Parlament Europeu i, indirectament, escolliran la manera d'afrontar la crisi actual. El 2009 està essent un any dur econòmicament i socialment a Europa -milions d'aturats, daltabaix empresarial- i, en conseqüència, les reaccions de protesta han començat a esclatar als carrers. De Lisboa a Vladivostok i de Londres a Atenes. Sembla que la revolució, a Europa, dormia al cementiri de la història. El dubte és, òbviament, saber si les revoltes de l'angoixa han acumulat força suficient per aprofitar la crisi econòmica i convertir-la en una oportunitat per un canvi real del model econòmic neoliberal.

Les eleccions europees, que se celebren simultàniament a 27 estats, seran un bon termòmetre. Els partits dels grups Popular (PP) i Socialista (PSOE, PSC) s'enduran la majoria del vot a la UE, però els governs actuals -la CDU d'Angela Merkel, Forza Italia de Berlusconi, el Partit Laborista de Gordon Brown, la UMP de Sarkozy i el PSOE de Zapatero- poden rebre un

fort vot de càstig popular. Un altre dels duels és qui aconseguirà pujar amb més força: l'extrema dreta antieuropea i xenòfoba o els excomunistes i l'extrema esquerra? El punt bàsic, però, serà el percentatge de l'abstenció, sobretot a circumscripcions com l'Estat espanyol.

Per sota de les urnes, petits moviments sísmics estan agitant Europa des de fa mesos. Alguna cosa està passant, tot i que encara no sabem posar-li nom. Els propis comentaristes neoconservadors ja han mostrat la seva inquietud. Un informe del Banc Mundial, fet per la reunió del G20 del març al Regne Unit ja afirmava que "sota les circumstàncies actuals de crisi i atur no es pot excloure l'esclat de moviments espontanis de colera". El nou cicle de revoltes, un cop les protestes antiglobalització i contra la guerra de l'Iraq van afluïxar, es va iniciar probablement amb la revolta (encara incompresa) de les banlieues franceses. Aquí es va començar a gestar l'actual moment sociopolític. Les característiques de les mobilitzacions dels anys 2008 i 2009 són, segons bona part dels analistes internacionals, el seu "protagonisme intrínsecament europeu", el "predomini de la contestació al carrer per sobre dels centres de tre-

ball" i, finalment, "l'enfortiment progressiu dels sindicats per convertir la protesta en majoritària". Tot i que els esclats socials més potents han nascut d'una guspira estudiantil o juvenil, el cert és que la protesta ha agafat embranzida després de l'entrada en joc dels sindicats de treballadors, siguin els institucionals majoritaris o els d'extrema esquerra.

Acabada l'era de George Bush i ben entrada la crisi econòmica a la Unió Europea, la tardor de 2008 va oferir els primers símptomes d'un estat d'ànim d'angoixa -pel lloc de feina perdut-, de ràbia -per les ajudes a bancs i multinacionals- i d'impotència -per la manca de solucions. Què ha passat a Europa des d'aleshores? Convocatòria de vagues generals -sobretot a França, Itàlia i Grècia-, multiplicació de les manifestacions -Rússia, Geòrgia- i, fins i tot, caigudes de governs de dretes -Islàndia, Letònia, República Txeca i Hongria. I per què? Catorze països de la Unió Europea es trobaven, a principis d'abril, en un trimestre de recessió econòmica. A la zona euro, l'atur ja afecta el 8,5% de la població activa -l'Estat espanyol ocupa els primers llocs amb un 15,5% i prop de 3,6 mil·lions d'aturats. Les previsions dels economistes diuen

que la recessió encara no ha tocat fons a la UE. Precisament, el premi Nobel d'Economia Paul Krugman va preveure que alguns països podrien arribar a entrar en bancarota: els primers, segons ell, serien Islàndia, Irlanda i Àustria.

El desembre de 2008, en plena tempesta financera a Europa, l'onada de protestes va fer un salt endavant a l'Acropolis d'Atenes amb la protesta dels estudiants i treballadors *set-centseuristes* grecs. A partir d'aleshores, les tensions -algunes ja venien de lluny com a França, Itàlia o Rússia- es van aguditzar tant a l'Europa Occidental com als països de l'antic Pacte de Varsòvia. Les lluites socials han pres cos gradualment als estats on governa la dreta neoliberal. Berlusconi, Karamanlis o Sarkozy són una bona diana, que permet que el sindicalisme institucional i els partits socialdemocràtics s'uneixin als moviments socials per desestabilitzar els governs.

Malgrat la diversitat de situacions, l'únic segur és que el "període d'estabilitat" dels anys 90 i principis de 2000 ha quedat arxivat. Tal com diu Alain Gresh en un article a *Le Monde Diplomatique*, "és difícil saber cap on anem", però "el somni d'un món millor continua viu a Europa".

CRONOLOGIA

QUÈ PASSA ALS ANYS

ACABATS EN NOU?

Revoltes, revolucions i punts dramàtics de la història

1789 - Revolució Francesa.

1909 - Setmana Tràgica.

1919 - Vaga de la Canadencia, la vaga més important de la història de Catalunya - Revolució

'Espanyaquista' a Alemanya.

1939 - Inici de la Segona Guerra Mundial i final de la Guerra Civil.

1949 - Revolució Xinesa.

1959 - Revolució Cubana.

1969 - Vagues 'salvatges' a Itàlia.

1979 - Revolució Sandinista a Nicaragua - Revoltes populars a

l'Iran i caiguda del Xa.

1989 - Caiguda del Mur de Berlín i inici de la desintegració de

l'URSS i del bloc soviètic.

1999 - Batalla de Seattle. Protes-

tes del moviment antiglobalització arreu del planeta.

Crisis del capitalisme

1929 - Crac a la borsa de Nova

York i inici de la Gran Depressió.

1979 - Segona crisi del petroli.

2008/09 - Crac del sistema

financer dels Estats Units i la

Unió Europea. La crisi actual.

, de dalt a baix

CATALUNYA · LA SITUACIÓ ECONÒMICA HA EMPITJORAT LES CONDICIONS DE VIDA, PERÒ NO ESTÀ PROVOCANT UN AUGMENT DE LES LLUITES

La resposta als efectes de la crisi es fa esperar

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

La crisi econòmica que fa temps que afecta la majoria de les persones està implicant l'augment de l'atur i la precarietat i la disminució -si això és possible- del nivell de vida de molta gent. A Catalunya, segons dades de la UGT, ja hi ha més de mig milió de persones sense feina, després de divuit mesos d'increment de l'atur. Només el més d'abril, a Catalunya, 6.910 persones es van quedar a l'atur.

A més, cal afegir el fet que moltes de les persones que s'han quedat sense feina també comencen a quedar-se sense subsidi d'atur. El mes de febrer, la cobertura del subsidi d'atur arribava al 82% i, el mes de març, va baixar fins al 79%. Això vol dir que 105.000 persones no van cobrar cap mena de subsidi.

Aquesta situació fa que augmentin les possibilitats de l'esclat de lluites laborals i socials, però de moment sembla que això no està passant, com a mínim a Catalunya. Així, *The Wall Street Journal*, un diari de marcat caràcter neoliberal, en un article publicat fa poc sota el títol "Espanya evita els disturbis malgrat l'enfonsament de l'economia", se sorprenia del fet que la greu situació econòmica i l'augment de l'atur no provoquessin gaires disturbis socials i que les manifestacions de l'1 de maig no haguessin estat multitudinàries. Alhora, també se sorprenia del fet que encara no s'hagi convocat cap vaga general a l'Estat espanyol, ja que -segons l'article- els sindicats no tenen la intenció de protegir les persones afectades per l'atur perquè no estan afiliades.

Tot i que, durant els últims mesos, han aparegut mostres de descontent, podem dir que la resposta potser no està essent la que s'esperava

Aquesta afirmació contrasta amb altres declaracions -també de la dreta, aquest cop catalana- com les de Josep Antoni Duran i Lleida que, uns mesos enrere, alertava del risc que esclatés alguna mena de revolta social a causa de l'augment de l'atur. "Quan arribi el moment que els aturats no cobrin, poden haver-hi revoltes socials perquè hi ha centenars de milers de persones afecta-

Manifestació contra el desallotjament dels estudiants anti-Bolonya de la UB, Barcelona 18 de març.

des". Però sembla que la seva preocupació -moguda més per la por que per la solidaritat- de moment no té raó de ser.

Tot i que, durant els últims mesos, han aparegut mostres de descontent -en algunes ocasions de forma organitzada, com les mobilitzacions contra el procés de Bolonya, i d'altres com a protestes més espontànies, com les de moltes treballadores que s'han mobilitzat per defensar els seus llocs de treball-, podem dir que la resposta potser no està essent la que s'esperava davant l'empitjorament de les condicions socials. Llavors, la pregunta que es fa molta gent dels moviments socials és per què no s'està produint aquesta resposta i si, finalment, es donarà d'una manera o una altra.

Desmobilització

Lluís Blanco, portaveu de la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAO), afirma que "no s'està donant la resposta que requereix la situació", en part, perquè en una situació de crisi "la gent es torna més immobilitzada", ja que moltes vegades la resposta "és la por de ser acomiadada". Blanco creu que la crisi -malgrat els estralls que provoca- "encara no afecta tot l'entorn familiar" i "més o menys, la gent aguanta com pot". No obstant això, Blanco és del parer que, si la situació es manté, en un futur no gaire

llunyà "pot haver-hi una resposta més contundent" que, a més, és molt probable "que sigui espontània". De fet, en algunes zones ja s'està veient una certa resposta. A Santa Coloma, Badalona, Badia o Barberà, "s'estan plantejant accions contra l'atur i la crisi", però de moment de forma descoordinada.

'The Wall Street Journal': "els sindicats espanyols no tenen intenció de protegir les persones afectades per l'atur perquè no estan afiliades"

Per la seva banda, Guillem Boix, membre del Comitè de Gràcia en Crisis, un dels comitès que han sorgit als barris de Barcelona per donar una resposta pràctica a la crisi, també apunta cap a la descoordinació, però també afegeix un altre factor: les organitzacions majoritàries "no han donat cap resposta a nivell de mobilització" ja que només es dedi-

quen -segons Boix- a "gestionar la crisi" i a buscar solucions als efectes que té "sobre els rics i no sobre les treballadores". Una de les raons principals que expliquen aquesta situació, per Boix, és la poca capacitat dels moviments socials i de l'esquerra radical en general "de tenir una agenda pròpia i coordinada contra la crisi". En molts casos, les respostes que es plantegen davant la crisi són molt "atomitzades i descoordinades".

Per la seva banda, Rosa Canyadell, portaveu del sindicat d'ensenyament USTEC-STES i una de les persones que darrerament ha encapçalat la lluita de les vagues contra la LEC, també apunta el fet que la resposta actual no està a l'alçada de la situació, tenint en compte les condicions econòmiques. D'una banda, per l'"abdicació de la majoria de sindicats" i, de l'altra, pel paper dels partits polítics que hi ha al Govern de la Generalitat, que a l'hora de la veritat "estan duent a terme polítiques de dretes", tot i que en teoria són d'esquerreres.

Davant la qüestió de l'empitjorament de les condicions de la majoria de la gent, Canyadell respon: "No només són les males condicions les que fan avançar les coses", perquè es doni una resposta contundent a la crisi i a les polítiques neoliberals, s'han d'acomplir una sèrie de fac-

tors que, de moment, encara no s'han donat: més coordinació, més consciència i més organització des de la base. Segons Canyadell, durant els últims anys, els partits d'esquerreres i molts sindicats han seguit una política de desmobilització i no conscienciació que fa que "la resposta sigui menor".

"Més coordinació, més consciència i més organització des de la base. Els partits d'esquerreres i molts sindicats han seguit una política de desmobilització"

És cert, segons Canyadell, que si la situació continua d'aquesta manera, és molt probable que els conflictes socials augmentin, però també és molt probable que aquests s'esdevinguin "de manera espontània". A partir d'aquí, caldrà donar una resposta organitzada, "si realment volem plantar cara al que ens caurà al damunt".

AGUSTÍ CODINACH

, de dalt a baix

Estem davant d'una revolta generacional?

"Come mothers and fathers throughout the land / And don't criticize what you can't understand / Your sons and your daughters are beyond your command" Bod Dylan

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Ara que fa dos-cents vint anys de la Revolució Francesa. Ara que fa cent anys de la Setmana Tràgica. Ara que fa cinquanta anys de la Revolució Cubana. Ara que fa vint anys de la caiguda del Mur de Berlín. Ara... tindrem un any de revoltes? Si la crisi eco-

nòmica mundial és -com diuen els analistes i els polítics- la més important de la història del capitalisme... els moviments socials i les organitzacions polítiques de l'esquerra impulsaran un daltabaix del sistema? En aquesta pàgina, alguns dels experts en moviments socials i història de les revolucions ens donen el seu punt de vista -arguments optimistes, d'altres d'escèptics- sobre

la possibilitat que es produeixi alguna revolta a Catalunya o a algun indret del món durant els propers mesos de 2009.

Els conats de rebel·lió que ha protagonitzat bona part de la joventut mundial durant els últims anys introdueixen un nou element en l'anàlisi sobre l'estat d'ànim de la protesta. A Catalunya, els últims mesos, hem vist sortir al carrer els joves estudiants en

defensa de la universitat pública -anomenats anti-Bolonya-, els que demanen un nou model econòmic -anticapitalistes- o els que posen en pràctica noves pràctiques socials i polítiques -antisistema. Al món, moviments no estrictament juvenils, però sí en certa manera, ja han esclatat de forma pública i notòria després d'anys de cops de colze per guanyar terreny als

adults: a França, els joves d'origen estranger van incendiar les banlieues de París l'any 2007, la joventut set-cent-seurista grega va arribar a ocupar el Partenó l'any 2008 i els joves palestins són la carn de canó en l'enfrontament total amb les forces militars d'ocupació d'Israel. Diferents històries, diferents lluites, diferents objectius... però un element comú: la joventut.

PREGUNTES ALS QUATRE ENTREVISTATS:

- 1.- Creu que hi ha opcions i estat d'ànim per les revoltes a Catalunya durant aquests anys de recessió?
- 2.- Com valora l'element de la joventut en les protestes socials actuals. És important, el de sempre o minoritari?

CARLOS TAIBO

Professor de Politiques a la Universitat Autònoma de Madrid i expert en moviment antiglobalització

1.- "Les respostes, fins ara, han estat escasses, però la meua impressió és que la radicalització -inevitable- de la crisi farà que les protestes cobrin vigor. No obstant això, sospito que molts dels elements d'irracionalitat del moment -les ajudes immorals a les institucions financeres, la inviabilitat de les respostes que ho confien tot al creixement econòmic i productiu- faran que molta gent inicialment no conscienciada comenci a reaccionar.

2.- "Crec que hi ha, en efecte, una dimensió generacional en les protestes que fa que aquestes siguin més intenses entre els joves. Crec que l'absència real d'horitzons que afecta la majoria s'ha traduït en una ampliació de la minoria activa contestatària. Això, en qualsevol cas, és fàcilment perceptible a la universitat".

ADOLFOW

TELÈFON ROIG

Col·lectiu d'anàlisi política i gestor de la biblioteca de l'Ateneu Popular de l'Eixample

1.- "Avui molta gent té clar que el capitalisme és un sistema nefast d'organització social, però fa falta un projecte polític transformador o revolucionari que sigui capaç d'unir totes les forces anticapitalistes perquè surtin al carrer. Per això, cal trencar el discurs hegemònic que deslegitima totes les alternatives i que ens vol presentar el capitalisme com el menys dolent dels sistemes coneguts. Sota les condicions actuals, encara s'hauria d'agreguar molt més la crisi perquè es produeixi una revolta generalitzada. Probablement, amb un govern de CiU o del PP a Madrid seria més fàcil la mobilització. El govern tripartit ha estat un element de desmobilització molt important d'amplis sectors de la societat. Però, afortunadament, la història sempre ens pot sorprendre".

2.- "Les darreres lluites estudiantils s'han de valorar molt positivament. Ha estat una mobilització molt més important del que es preveia. És probable que tingui un component de revolta generacional contra el món heretat, però aquesta revolta no podrà tenir èxit si no és capaç d'aliar-se amb altres lluites com les de les persones migrants, aturades i treballadores. Si es tracta únicament d'una revolta generacional, serà fàcilment desacreditada i tindrà poca capacitat d'incidència".

ARCADI OLIVERES

Professor d'Economia Aplicada a la UAB i president de Justícia i Pau

1.- "La crisi encara no ha tocat fons. Els que tenien subsidi d'atur es quedaran sense i la pobresa augmentarà i això generarà una situació d'impacte social fort. Però, a Catalunya, la crisi no generarà protestes socials. Ja hauria d'haver passat. Les poques accions de protesta que s'han fet no han tingut repercussió. En general, a Catalunya, no hi ha una cultura de la protesta. La gent està massa acomodada: mira la televisió una mitjana de quatre hores i mitja al dia, això és la imbecilització col·lectiva. A més, no hi ha massa capacitat d'organització: la gent que més pateix la crisi no està organitzada sindicalment ni políticament, són immigrants, treballadors autònoms o precaris... Si no hi ha alguna espurna, no hi haurà revolta".

2.- "No. Fa 30 anys, quan jo era universitari, ens movíem un 10% de l'alumnat i ara es mou un 10% de l'alumnat. I s'ha acabat. Ni més ni menys. Actualment, malgrat el moviment anti-Bolonya, la gent que es mou és poca. El problema és que hi

IVAN GIMÉNEZ

ha una minoria d'avantguarda molt activa, però desconnectada de la majoria d'estudiants i de la joventut. No hi ha una acció unitària. Ni la classe acomodada ni els adults estan ideològicament tan separats de la joventut. Et trobes vells sindicalistes dels anys 70 molt més radicalitzats que els joves".

EVA FERNÁNDEZ

Antropòloga i presidenta de la FAVB (Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona)

1.- "La crisi ens ha agafat en un moment de profunda desmobilització social que afecta tant les fórmules organitzatives com les consciències individuals i col·lectives. Per moltes persones, la crisi ja és una realitat punyent i dolorosa, però encara no han reaccionat. Hi ha signes de protesta, però encara són minoritaris. El nostre repte serà mantenir i incrementar la demanda d'equipaments i serveis i l'accés a un habitatge digne, sense oblidar qüestions tan essencials com l'alimentació, que ja comença a ser problemàtica en alguns sectors socials (en altres mai no ha deixat de ser-ho, com el cas de les vídues amb 400 euros de pensió). El moviment veïnal ha de ser capaç de tornar a teixir complexitats".

2.- "La presència de joves varia molt segons el tipus de protesta plantejada. Són majoritaris en defensa de la universitat pública i minoritaris en protestes del moviment veïnal contra els augments de les taxes. Jo no sóc partidària de generar ni de promoure clixés, perquè al final

AGUSTÍ CODINACH

només són útils per fer reduccionisme i banalitzar les mobilitzacions i la dissidència. La joventut serà, previsiblement, el col·lectiu que pagarà més cara la crisi... Si surt al carrer no serà per un complex d'Èdip mal resolt, ja tenen bones raons per fer-ho".

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premrà, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestreball.coop

QUESOTU

www.quesotut.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

www.quesotut.cat | info@quesotut.cat

Reservada de contacte
628 624 345 (Lp) | 608 608 872 (Pw) | 967 338 594 (Tm) |

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscriptions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ESTADES CULTURALS I SOLIDARIES

MARROC, PALESTINA I KURDISTAN

Estades solidàries en col·laboració amb associacions locals, als països on realitzen projectes de cooperació, per tal de conèixer i compartir la seva realitat quotidiana. Viatges de 15 dies a l'estiu, Setmana Santa i cap d'any

TURISME I DESENVOLUPAMENT

Ruta 1: Marroc-Cooperativisme Femení
Coneix els projectes de cooperativisme femení. Estades en comunitats rurals de l'Atlas i Essauria.

Ruta 3. Palestina
Apropament a la situació que viu el poble palestí, les entitats que treballen a Palestina i als llocs històrics.

Ruta 4. Kurdistan
Per comprendre millor aquesta cultura mil·lenària i la situació de repressió que viu el poble kurd.

Per més informació:
655694274 o estadesmed@sodepau.org

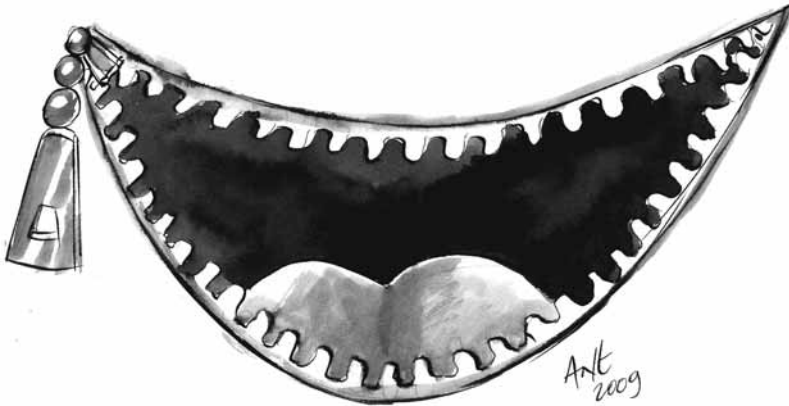
SODEPAU
www.sodepau.org

, impressions

Jaume Asens i Gerardo Pisarello · Juristes
opinio@setmanaridirecta.info

El Constitucional i la il·legalització d'II-SP: sí, però...

ANTHONY GARNER

La sentència del Tribunal Constitucional (TC) que anul·la la il·legalització de la candidatura europea d'Iniciativa Internacionalista (II-SP) per part de la Sala Especial del Tribunal Suprem (TS) és una bona notícia. Almenys per tota aquella gent que, durant els últims anys, contemplàvem amb preocupació com –en nom de la lluita contra el terrorisme– la llei de partits de 2002 es convertia en un perillós instrument de limitació de la llibertat ideològica, del pluralisme polític i d'altres principis bàsics lligats a la idea de l'estat de dret. Entre altres extrems, l'alt tribunal ha desautoritzat la pretensió del Suprem, secundada pels poders públics, que qualsevol opció política que pogués simpatitzar amb la il·legalitzada Batasuna fos considerada un instrument d'aquesta i, per tant, d'ETA. Tot i això, no cal oblidar que la decisió encara deixa deuenys una part substancial del problema: la pròpia llei de partits.

Efectivament, el que d'entrada –en termes formals– va ser presentat com una norma abstracta i general dirigida a “qualsevol partit” es va revelar molt ràpidament com un recurs dirigit a silenciar, segons les conveniències del moment, qualsevol opció electoral que pretengués superar l'actual marc constitucional i més o menys vinculada a l'esquerra *abertzale*. Primer va ser la dissolució de Batasuna, que el TS es va apressar a identificar en la seva totalitat amb ETA, amb un procediment caracteritzat per la manca de proves i per les dificultats en l'exercici del dret de defensa. El TC va donar per bones aquestes actuacions. Naturalment i tot i que hi havia jurisprudència assentada segons la qual en un sistema democràtic “totes les idees tenen perfecte acomodament”, el nucli d'arguments favorables a la il·legalització estava lligat a l'absència de condemna dels atemptats d'ETA. Un pronunciament que, per tenir el seu

efecte purificador, s'havia de fer sense matisos i amb la mateixa terminologia o lletania obligada dels partits majoritaris. La il·legalització del complex Herri Batasuna-Euskal Herritarrok va aixecar la veda política judicial i molt aviat va ser el pretext per estendre els seus efectes a altres partits o agrupacions electorals que no havien estat en el procés d'il·legalització del primer i dels quals ni tan sols es decretava la dissolució. En aquest context, les garanties processals i el dret a la tutela judicial efectiva es van anar degradant progressivament en un procés sumari i exprés que generava obertes condicions d'indiferència. Unes llistes “contaminades” per candidats més o menys lligats al món *abertzale* “contaminaven” al seu torn unes altres llistes, en una successió imparablada d'il·legalitzacions fundades no en la realització subjectiva d'activitats contràries als principis democràtics, sinó en la simple ocupa-

ció objectiva d'un espai ideològic. Tampoc va importar gaire que els partits considerats “successors” de Batasuna haguessin renunciat explícitament a la violència en els seus estatuts, com succeïa amb l'octogenari ANV, o que haguessin apostat explícitament per vies polítiques per impulsar els seus principis, com passava amb el PCTV. N'hi havia prou que hi hagués contactes amb membres de l'esquerra *abertzale* –i, sobretot, que no haguessin “condemnat” fets de violència en els termes preestablerts pel PSOE i el PP– perquè el veto electoral es desencadenés de manera fulminant. La il·legalització de D3M i Askatasuna durant les últimes eleccions basques va engrossir la llista de bandejats polítics i es van convertir en el preludi d'una acusació segura de terrorisme per part de l'Audiència Nacional. Però també va aconseguir perfeccionar un dels objectius no confessats de la llei de partits: impedir que l'esquerra *abertzale* majoritària tingués representació al Parlament basc i facilitar, d'aquesta manera, un canvi en el govern autonòmic. A diferència dels casos que hem anat explicant, la pretensió d'il·legalitzar la candidatura d'II-SP a les eleccions europees suposava, per primera vegada, una utilització de la llei de partits fora de l'àmbit específic basc. Per primera vegada, es posava l'objectiu il·legalitzador en una coalició electoral sense candidats bascos i promoguda per dos partits d'àmbit castellà –Esquerra Castellana i Comuneros–, la legalitat de la qual ningú qüestionava. Entre les files d'aquests partits, destaquen sindicalistes, escriptors o intel·lectuals de diferents parts de l'Estat, aliens –en molts casos– al món *abertzale*. Només un d'ells, el dramaturg Alfonso Sastre, havia concorregut en llistes ja dissoltes. Els esculls jurídics per dictar una sentència d'il·legalització amb aspectes mínims d'il·legalitat eren evidents. Però el TS, encoratjat per la connivència entre el PSOE i el PP –suposats

ultrarivals a les eleccions europees–, va decidir donar un pas endavant i, malgrat les discrepàncies internes, va anul·lar la candidatura. Les proves de “contaminació” per part d'organitzacions il·legalitzades eren d'una fragilitat ostensible –per no dir inexistent– i això va obligar el Tribunal a col·locar l'absència de condemna explícita al terrorisme com a argument gairebé exclusiu de la il·legalització. Tractant-se, però, d'unes eleccions que no posaven en perill el mapa polític autonòmic o estatal, una part important de l'establishment va començar a qüestionar la decisió. Alguns juristes que havien aprovat les il·legalitzacions anteriors van començar a agitar el fantasma d'una més que probable derrota davant el Tribunal d'Estrasburg. La premsa respectable se'n va fer ressò i va sostenir, en alguns editorials, que s'havia arribat massa lluny, encomanant al TC la restauració del “sentit comú”. En aquest context, el veredict constitucional representa, sens dubte, una severa garratada, no només pels partits majoritaris que, a l'uníson, havien impulsat o acceptat el veto electoral, sinó també pels que, des de l'esquerra, es van limitar a anunciar un “acatament” acrític de la sentència. El perill, ara, és que els arguments del TC pretinguïn convertir-se en expressió d'un *sentit comú* segons el qual la llei de partits, “degradament interpretada”, aparegui com un horitzó inqüestionable i insuperable. La legalització de la nova candidatura, en efecte, per molts significa sortir dels límits electorals i tornar a poder exercir el dret al sufragi actiu negat durant els últims anys. Però també és una oportunitat per recordar, aquesta vegada en l'espai europeu, les raons per les quals la pròpia llei de partits continua essent una part important del problema. Seria una bona notícia, per això, que aquestes veus silenciades finalment poguessin tenir la seva expressió política al nou Parlament europeu.

Joan Canela · Periodista resident a Sud-àfrica
opinio@setmanaridirecta.info

El doble crim de Robert Mugabe

Abans d'anar a l'Àfrica, tenia una certa simpatia cap a Robert Mugabe. Heroi viu de la lluita anticolonial, defensa una retòrica antiimperialista i socialista i està enfrontat als EUA i la Gran Bretanya. Així doncs, un dels objectius del viatge era esbrinar què passava a Zimbabue i trobar arguments per defensar la seva injuriada reforma agrària.

En visitar Zimbabue recentment, però, vaig descobrir una realitat molt diferent. Si bé és cert que Mugabe és un mite de l'alliberament d'Àfrica, també ho és que la seva retòrica

socialista no ha passat mai de ser això: retòrica. Des de sempre, Mugabe ha fet bons negocis amb multinacionals mineres occidentals, que asseguren un salari de fam per als miners; va acceptar que una minoria blanca ostentés la propietat de la terra i es va dedicar a enriquir-se edificant un sistema cada cop més corrupte i autoritari. Va ajudar el Congrés Nacional Africà en la seva lluita contra l'apartheid i, a Moçambic, contra els paramilitars de la Resistència Nacional de Moçambic. I el seu país va pagar un preu molt alt per aquest compromís.

Però això no va allunyar Mugabe i la seva cúpula de l'objectiu d'enriquir-se.

I a mesura que era més ric, tenia menys escrúpols. Va camuflar l'enviament de tropes al Congo d'esforç internacionalista per endur-se la seva part del pastís miner del país i va anomenar reforma agrària a l'acaparament de terra per part de la nova elit negra –mentre utilitzava l'odi als blancs per frenar el descontentament social.

És cert que les preocupacions democràtiques dels EUA i la Gran Bretanya tenen un rerefons més pragmàtic: Zimbabue és la principal porta

d'entrada de la influència xinesa al continent. Però això no justifica Mugabe, ni molt menys, que ha establert una dictadura sanguinària a pesar de la valenta resistència del poble zimbabuès. Ha arruïnat el país (no pas ell) i ha utilitzat la fam com a arma política.

Vista la realitat, ara estic doblement empenyat amb Mugabe. Una, pel que ha fet a la gent de Zimbabue. I l'altra, per fer-ho sota aquesta cobertura ideològica. En refugiar-se sota les banderes del socialisme, el panafricanisme i l'antiimperialisme, no només

ha matat els cossos, sinó també les ànimes. Ha fet un mal terrible al somni d'una Àfrica i un món millors. Per culpa seva, costa més defensar que les reformes agràries són necessàries o que els projectes emancipadors no han d'esdevenir sempre una estafa.

L'esquerra sud-africana no s'ha deixat enganyar i és capdavantera en la lluita contra la dictadura mugabista. A pesar de la distància i la manca d'informació, també s'agraïria que l'esquerra europea no caigués en la trampa de la manipulació de les paraules i els conceptes.

Montse Santolino · Membre de Cicomunica

opinio@setmanaridirecta.info

Cal reinventar l'activisme en comunicació

Comunicar és una aptitud, una capacitat. Però és, sobretot, una actitud. Suposa posar-nos en disposició de comunicar, cultivar en nosaltres la voluntat d'entrar en comunicació amb els nostres interlocutors. El nostre destinatari té els seus interessos, les seves preocupacions, les seves necessitats, les seves expectatives. Espera que li parlem de les coses que li interessin a ell, no de les que ens interessin a nosaltres. I només si partim dels seus interessos, de les seves percepcions, serà possible establir un diàleg amb ell. Tan important com preguntar-nos què volem dir nosaltres, és preguntar-nos què esperem sentir els nostres destinataris. I, a partir d'aquí, buscar el punt de convergència, de trobada. La veritable comunicació no comença quan es parla, sinó quan s'escolta. La principal condició del bon comunicador és saber escoltar.

Mario Kaplún, *El Comunicador Popular* (Quito, 1985)

El 16 de juny comencen les assemblees preparatòries del FSCom, el primer Fòrum Social de Comunicació. Des de Cicomunica, un col·lectiu format majoritàriament per periodistes que treballen en organitzacions socials o als seus mitjans, es valora molt positivament que aquesta idea sorgís del primer Fòrum Social Català. Allà vam constatar que, tot i que el tema de la comunicació era

nova oportunitat de trobada es palpi tant d'escepticisme i cansament. Que no era posar en comú, la comunicació?

"A excepció de Walter Benjamin, cap marxista ha entès la indústria de la consciència i només ha vist en aquesta el seu aspecte burgès i capitalista, sense adonar-se de les seves possibilitats socialistes". Per donar la raó a Enzensberger, 40 anys després, a casa nostra, la incapacitat d'enfrontar el problema de la comunicació des de l'esquerra (en els seus vessants acadèmic, alternatiu, comunitari o professional) ha estat total. En aquest país, encara cal definir el concepte de comunicació social i descobrir el potencial de la comunicació pel canvi social.

Els ianquis van imposar un discurs teòric sobre la comunicació i, després, van organitzar el sistema internacional de mitjans a la seva mida (la del capitalisme). Nosaltres continuem pensant la comunicació des de l'emissor, des de la mateixa posició i amb les mateixes eines i conceptes que critiqueu, i així anunciem, informem o denunciem, però no comuniquem gent, ni lluites, ni propostes. Com assenyalen des de l'Agència

Latinoamericana d'Informació, "preval una visió instrumental de la comunicació, circumscriu a la utilització del mitjà com a trans-

missió d'informació o com un mecanisme de relacions públiques o promoció". La nostra comunicació alternativa rarament ha estat

dialògica, popular ni participativa i per això ens costa tant endegar processos 2.0.

Que els moviments socials latinoamericans hagin col·locat el dret de la comunicació a les constitucions de l'Equador i Bolívia i que s'estigui treballant al Paraguai, el Brasil i l'Argentina no és casualitat. Que liderin l'organització de trobades internacionals de mitjans lliures o comunitaris i el debat sobre aquests, tampoc. Allà va néixer l'Escola Crítica Latinoamericana de la Comunicació per acompanyar les experiències de comunicació popular, que es repensen i reinventen contínuament. El bolivià L. Ramiro Beltrán parla de la comunicació alternativa per al desenvolupament democràtic com "l'expansió i l'equilibri en l'accés de la gent al procés de comunicació i en la seva participació en aquest procés utilitzant mitjans massius, interpersonals o mixtos per assegurar -a més de l'avanç tecnològic i del benestar material- la justícia social, la llibertat per tothom i el govern de la majoria".

Des de premisses com aquestes, nosaltres apostem per un FSCom que reuneixi i impulsi un tercer sector de la comunicació, no només per obtenir espais de difusió, sinó per dissenyar una Agenda Social de la Comunicació on hi tinguin cabuda des de la demanda i autogestió de noves formes de pensar i entendre la comunicació (una nova formació, una nova investigació), fins a l'assaig de noves pràctiques comunicatives.

Perquè cal imaginar una nova forma d'entendre l'activisme en aquest àmbit, per començar -com diu Kaplún-, caldrà escoltar.

Apostem per un FSCom que reuneixi i impulsi un tercer sector de la comunicació

estratègic, no avançava com altres en la seva anàlisi i propostes a causa de l'estancament en certs plantejaments i de certa apropiació del debat per part d'alguns actors. Encara ara ens sobta comprovar la pèssima comunicació que hi ha entre la gent que s'hi dedica, en les seves diferents variants crítiques. I sobta, també, que davant d'una

Amadeu Casellas Ramon · Pres en lluita a Brians 2

opinio@setmanaridirecta.info

Solidaritat amb els i les que lluiten

Sembla que les coses no surten com hagués volgut i vaig cometre l'error, únicament meu, de deixar la vaga de fam. Per això la reprenc el dia 25 de maig. Demano disculpes a tots els grups -en especial al de Barcelona- per la manca de comunicació; vull deixar ben clar que tinc total confiança en anarquistes i antisistema, ja que jo actuaria de la mateixa manera. També confio en els i les advocades del Dalp -Francesc, Diana i Felip-, tot i estar passant per un mal moment, em fan costat.

Aquest ha estat un dels meus errors, però també crec que, entre els grups que esteu fora, existeixen diferències per motius diversos que només beneficien aquest sistema podrit i corrupte. Crec sincerament que la lluita és contra el sistema i no entre nosaltres. I no ho dic només pel meu cas -que, evidentment, per mi és

molt important, ja que deixo a les vostres mans la meua llibertat i la meua vida-, sinó mirant més enllà i coneixedor d'alguns dels errors que s'han comès.

El sistema feixista que hi ha al poder coneix les nostres febleses i no dubta ni un instant a utilitzar-les, ja que -com sabem totes- si la unió fa la força, divideix i vencerà. Durant aquests anys, si he après alguna cosa, és que podem tenir diferències i opinions contraposades amb altres grups -comunistes, independentistes, bascos...-, però sempre hem mantingut l'equilibri perquè la lluita és la mateixa: contra una monarquia democràtica feixista. I aquesta és la força que ens ha de mantenir.

Dit això, demano disculpes per tots els errors que he pogut cometre i us demano, també, tot el vostre suport perquè -repeteix- deixo a les

vostres mans la meua llibertat i la meua vida a partir d'avui.

Aquests dies, m'han arribat comentaris d'Albert Batlle -carceller major de Catalunya- i sembla que li hauré de fer memòria. Quan vas

Crec sincerament que la lluita és contra el sistema i no entre nosaltres

assumir el teu càrrec, vas declarar als mitjans de comunicació que posaries detectors de metalls i que faries escorcolls als carcellers perquè eres conscient que entraven, o podien entrar, droga, mòbils, etc. Aviat, però, els sicaris et van posar al teu lloc i tot ha quedat en aigua de l'aiguera.

Fent ús del teu poder, quan jo -fent ús de la llibertat d'expressió- vaig concedir una entrevista a *La Vanguardia*, el novembre de 2005, vas ordenar el meu trasllat de la presó de Girona a la de Quatre Camins (per cert, més endavant parlaré de les manipulacions de les analítiques a les presons per part del subdirector de Tractament -investigades pel llavors fiscal en cap del Tribunal Superior de Catalunya, José M. Mena- i algunes coses més). També em vas tallar les sortides de 48 hores com a represàlia per ensenyar una mica de la merda que amagueu sota la catifa. La història no et va sortir bé perquè l'Audiència Provincial de Girona em va concedir les sortides. Després vaig cometre un error i t'ho vaig servir en safata, i aquí estem.

A Quatre Camins, el 2005, et vaig dir que no tenies paraula i jo sí.

Ara m'arriben veus que em vols demanar per haver donat noms de corruptes. És tanta la por que em fas, que t'animo a complir la teua paraula, ja que pots així m'envies a un dels centres d'extermini que dirigeixes. I, perquè t'animis, t'avanço que aviat parlaré de Santiago Martínez Cadarso -ara director territorial del CIRE- i de Manuel Madrid -ara educador en una presó a Granada-, de quan eren director i subdirector de la presó de Lleida. I perquè tinguis més dades, et diré que la documentació me la van passar els carcellers de la UGT d'aquell centre. També li pots demanar a Ignacio García Clavel -ara al Síndic de Greuges i que abans ocupava el teu lloc- o bé esperar que jo t'ho vagi lliurant per capítols a Internet, així estaràs entretingut.

Això sí, no em figures a la presó, que sóc dèbil i tinc por.

, impressions

. A LA CANTONADA

PROGRAMARI LLIURE

P2P per compartir coneixement

Quim Perelló

L'inici de la croada francesa contra les xarxes P2P (<http://ca.wikipedia.org/wiki/P2p>) ha arribat a l'Estat espanyol amb el judici a Pablo Soto (<http://www.pablo-soto.com/>), creador de diferents aplicacions que permetien compartir arxius entre persones. Ara demanen 13 milions d'euros a aquest noi madrileny per competència deslleial a les empreses discogràfiques. No cal oblidar que, dins l'ús més domèstic de les xarxes P2P, també existeixen altres xarxes com les d'investigació científica i que, sota aquest mateix concepte, el que es coneix són les xarxes *open P2p* o xarxes col·laboratives (<http://issuu.com/openp2pdesign/docs/openp2pdesign.org.1.1.castellano>). De fet, és el primer avís a les operadores d'Internet que, en el fons, amb el seu silenci, cada cop tanquen més les portes a la neutralitat de la xarxa.

Sense deixar l'actualitat de banda i en plena campanya electoral europea, cal recordar el que vaig explicar en el primer article d'aquesta sèrie que vaig escriure per la DIRECTA, les dues iniciatives del Parlament europeu: el *mypar.eu* i la seva televisió, una de les més avorrides que podeu trobar (<http://www.europarl.tv.europa.eu>) amb una factura que ascendeix a més de deu milions d'euros.

Quan algunes empreses demanen neutralitat als governs, el que estan dient és: "Deixa'm privatitzar"

I és que, fa menys d'un mes, aquest Parlament -sortosament- va tirar per terra la reforma de les telecomunicacions, que permetia restringir l'accés a Internet gràcies a una simple ordre administrativa i sense que fos necessària la intervenció d'un jutjat a aquelles persones que es consideraven que descarregaven fitxers amb *copyrights*. Tot i que la reforma no s'hagi aprovat, durant la propera legislatura es tornarà a debatre aquest tema. Per tant, és molt possible que haguem de veure com, de mica en mica, perdem la neutralitat de la xarxa que tant necessitem perquè les empreses de serveis (entre elles Google) i les proveïdores d'Internet assignin els nostres *bits* d'una manera no igualitària. No hem de caure en el parany de confondre conceptes: quan algunes empreses demanen neutralitat als governs, el que estan dient és: "Deixa'm privatitzar el que vulgui a canvi que tu controlis el tràfic de la xarxa que et doni la gana".

Dit això, també cal recordar que ja fa un mes que es va alliberar la nova Ubuntu Jaunty Jackalope amb tres versions disponibles, la *desktop* (ordinadors de casa) la *server* (per a servidors) i la *netbook remix*, una versió nova per qui disposi d'un portàtil *netbook*. I llavors, per què explico tot això si ja fa tant de temps que va sortir? Perquè és una de les distribucions de GNU/Linux que podeu instal·lar més fàcilment i que també us permet conèixer amb altres sistemes operatius; per aquella gent a qui us feia por tastar un GNU/Linux, l'Ubuntu és una bona manera d'iniciar-s'hi. Si visiteu <http://www.ubuntu.cat>, trobareu una comunitat que us ajudarà en el que faci falta. Per últim, heu vist l'últim vídeo de la DIRECTA? No us el perdeu, visiteu <http://www.directa.cat>.

. EL CIGALÓ

"Les manifestacions a vegades semblen processons"

Pere Martí

BOMBER DE 28 ANYS DE SANT CUGAT DEL VALLÈS

Agnès Tortosa

Què en penses de les manifestacions dels últims temps? Home, doncs, què vols que et digui... En general, una mica avorrides, *soses*... i, molts cops, ineficaces... Quan no semblen processons de quaresma, semblen ramats de bous passejant un diumenge a la tarda. No hi ha una resposta contundent... Jo no dic que sempre calgui fer manifestacions hiperviolentes i armats fins als dents. Depèn de la tàctica de cada moment, però quan es produeixen agressions i abusos cal respondre, cal organitzar la ràbia i atacar-los allà on els faci més mal. Mira els treballadors de les drassanes, tot i estar a punt de jubilar-se, són un exemple de com s'aconsegueix el que es demana.

Però no creus que els avalots faciliten la criminalització de les lluites? Al final, facis el que facis, si poden, et silenciaran i, si no poden perquè has aconseguit crear prou repercussió, et criminalitzaran. Mira l'exemple dels anti-Bolonya: les càmeres enfocaven joves amb les mans al cap rebent hòsties i més hòsties... I no ho van criminalitzar en certa manera? Els nostres avis no tenien tants problemes quan havien de respondre davant la patronal i els policies durant els anys 20 i 30 del segle passat. Deu ser un llegat traumàtic generacional del franquisme i el postfranquisme, barrejat amb la inoculació pedagògica d'una cultura de la pau mal entesa que ens han volgut vendre des de petits... O un producte de la narcotització socialista... qui ho sap...

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902 L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Els nostres somnis no caben a les urnes

Roser Benavent, Barcelona

Aviat començarà una campanya electoral, una altra. Els candidats es pentinen i es posen les seves millors gales per començar la tanda de promeses que després incompliran. La resta del món ens mirem aquesta fanfària amb indissimulada indiferència.

El meu fill, nou en això de votar, després de més d'un any d'esperar les ajudes pel lloguer als joves, ha començat a insultar qualsevol polític que surt per televisió fent promeses.

Cal reconèixer l'efectivitat dels polítics per generar noves generacions de desencantats de les urnes.

Celebracions blaugrana

Adrià Estivill Casas

Des del 2-6 al Bernabeu, més de 200 persones han estat detingudes per provocar disturbis en celebracions blaugrana a Barcelona. El cost dels desperfectes i de la neteja arriba a centenars de milers d'euros. Però no sento dir als mitjans que la ciutat estigui en estat de setge, o que la llibertat de circular s'hagi vist negada pels aficionats. Al contrari, s'incideix especialment en el fet que els violents eren una minoria. No es va dir això, però, quan els estudiants es manifestaven contra el pla Bolonya o contra la brutalitat policial. Al contrari, se'ns ha anomenat "totalitaris" per voler manifestar-nos pacíficament i se'ns ha arribat a voler associar amb la *kale borroka*. Vergonya, sento, per les mentides dels mitjans i per la credulitat dels qui es deixen enganyar. Ah! I a les imatges de

les celebracions, s'hi podien veure Mossos d'Esquadra que no duïen la identificació a la vista, quan ja és obligatori.

Voleu transgènics a Catalunya?

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Sabíeu que el cultiu de varietats transgèniques es va introduir massivament a finals dels noranta de la mà del PP? Sabíeu que no se n'ha fet cap suspensió per part de l'actual govern i que l'Estat espanyol és el país de la UE que hi dedica més hectàrees? Sabíeu que Catalunya és la zona de l'Estat espanyol que en té més hectàrees cultivades? Sabíeu que és impossible impedir la contaminació dels cultius no transgènics? Sabíeu que Alemanya, França, Polònia, Àustria, Luxemburg, Grècia i Hongria n'han prohibit el conreu? Heu llegit a algun mitjà de comunicació que la campanya Som lo que sembrem ha presentat una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) al Parlament català per declarar Catalunya lliure de transgènics amb el suport de 105.000 persones? Com és que tot això no se sap? Potser és perquè les multinacionals que estan darrere d'aquest negoci són molt i molt poderoses. Això sembla, ja que, el 6 de maig passat, CIU i PSC van presentar una esmena a la totalitat contra l'ILP que podria fer que ni s'arribés a discutir al Parlament. Per què no permetem que se'n puguin exposar els motius? De què tenen por? Tractant-se d'un sistema que s'anomena democràtic, aquest comportament és inacceptable i, si es pot produir sense que hi hagi protesta social, és per la complicitat dels mitjans de comunicació que tapen actuacions tan prepotents i antidemocràtiques. Necessitem un sistema democràtic que estigui a l'alçada dels temps actuals i això implica que s'abandoni la mera democràcia representativa per donar pas a un sistema que permeti la participació dels ciutadans que ho desitgin.

Noves formes de turisme rural i MAT

Carlos Juvanteny Rosquelles S. Hilari Sacalm

Últimament, les Guillerries tenen uns visitants peculiars. Hi ha guardes de seguretat privada de l'empresa EULEN (propietat d'Aznar i Mayor Oreja) i mossos d'uniforme i de paisà que recorren les muntanyes i admiren l'esveltesa de les torres MAT. Es veu que controlen la sostenibilitat de la infraestructura, ja que s'han produït actes de sabotatge com a mínim a quatre torres. Haurem de demanar un estudi que analitzi les repercussions en les economies locals d'aquesta nova forma de fer turisme.

Ara cal esperar que el delegat de Medi Ambient, el Sr. Santos, dins la seva línia de submissió i defensa dels interessos de Red Eléctrica, promogui aquest turisme i enviï (ordres de Madrid) els agents rurals a fer tasques de vigilància per protegir les torres de la MAT davant del medi ambient.

Topos i tipus

Rosa M. Alonso G.

Potes i Caps. Fins i tot ulls. Dibuxos fets anagrames, camí del logotip, creant-se de continu.

I de tantes que n'hi ha, saber emprar-les és dilema important. S'infravaloren sense raó, la seva força potencial, transmetre, sovint, prescindint en acompanyaments, queda oblidada.

L'única premissa a tenir en compte en utilitzar-les és empàtica. Saber què veu el/la destinatari/a en descobrir, creant un enigma atractiu, amb missatge viu. Com sempre s'ha dit, l'elegància és senzillesa.

, així està el pati

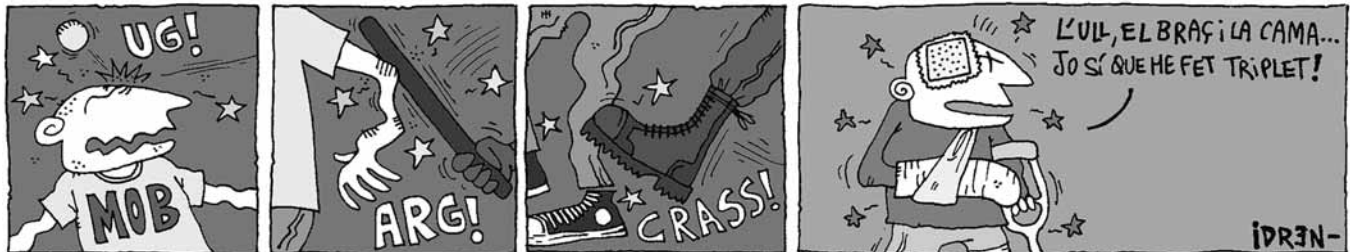
Amadeu Casellas comença una vaga de sed | PÀG. 12

Detenen un activista durant un acte de José Montilla | PÀG. 13

Denuncien el deficient servei de Correus a Girona | PÀG. 13

El català no és una prioritat poítica a les escoles | PÀG. 16

QUECHUA

BARCELONA · ELS AGENTS VAN DISPARAR A DISTÀNCIA CURTA I A L'ALÇADA DEL CAP DURANT LA CELEBRACIÓ DE LA 'CHAMPIONS'

Interior va voler ocultar les ferides greus per l'impacte de les pilotes de goma

El Servei d'Emergències Mèdiques va remetre un informe als Mossos on es detallaven tres casos de traumatologies greus hores abans que Joan Saura declarés que els ferits eren lleus

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El 28 de maig al migdia, l'endemà de les celebracions per la victòria del Barça a la *Champions*, el conseller d'Interior del Govern de la Generalitat, Joan Saura, va fer unes declaracions als mitjans de comunicació on assegurava que les 253 persones ferides durant les càrregues policials als voltants de la plaça de Catalunya no patien cap ferida de gravetat. Va voler destacar que hi havia dos agents de la policia autonòmica ferits de consideració per un tall a la mà i un trau al cap arran de l'impacte d'una paperera. Segons ha pogut saber aquest setmanari, però, el conseller d'Interior ja coneixia -de fonts mè-

Les ambulàncies que van intervenir al centre de la ciutat van haver de fer tres trasllats per traumatologies greus

diques -l'estat de salut preocupant d'una part de les 23 persones que havien estat traslladades a centres hospitalaris després dels fets. A primera hora del matí, el Servei d'Emergències Mèdiques va remetre un informe a la Direcció General de la Policia on s'especificava que, durant la nit i la matinalada, les ambulàncies que van intervenir al centre de la ciutat van haver de fer tres trasllats per traumatologies greus (dues d'elles a l'ull i una tercera al tòrax). Aquest informe detallava que el jove impactat al tòrax havia estat traslladat al centre hospitalari

Cinc membres del SEM recullen un ferit per l'impacte d'una pilota de goma a l'inici de les Rambles

de referència al districte de Ciutat Vella, l'Hospital del Mar. Els altres dos joves ferits van ser traslladats a l'Hospital de la Vall d'Hebron i a l'Hospital de Sant Pau -centres mèdics que no són de referència territorial-, tal com va determinar el cap de guàrdia del SEM després d'avaluar la gravetat de les ferides. Aquell mateix dia a la tarda, el servei de premsa de l'Hospital del Mar no va voler confirmar que hi hagués cap jove ingressat per l'impacte d'una pilota de goma a l'ull, però tampoc no ho va negar. Es van limitar a dir: (d'aquest tema) "No en podem dir res, no en podem parlar".

L'endemà, el Departament d'Interior va felicitar i agrair l'actuació dels cos d'antidisturbis. Arran de la ini-

ciativa particular dels familiars i amics de les víctimes dels impactes de les pilotes de goma, la notícia del que havia passat realment va començar a transcendir. La família d'Oscar Alpuente -un jove de Cubelles de 28 anys ingressat a l'Hospital de la Vall d'Hebron- va trucar als serveis informatius de RAC1 i l'emissora va accedir a entrevistar-lo telefònicament. Juan Miguel, amic de Jordi Naval, un jove lleidatà de 23 anys ingressat a l'Hospital de Sant Pau, va fer el mateix. Tots dos han perdut la visió de l'ull esquerre. L'endemà, la germana i la mare d'Edgar López, ingressat a la Unitat de Cures Intensives de l'Hospital del Mar per una contusió pulmonar i cardíaca greu, es van posar en

contacte amb TV3 i van informar de l'estat crític del seu familiar. El noi va patir una hemorràgia al pulmó i una afectació de consideració a diverses zones del cor.

El pare de Jordi Naval va presentar una denúncia contra la policia autonòmica i contra el conseller Saura a la comissaria del carrer Marina i al jutjat de guàrdia amb l'objectiu de determinar les responsabilitats policials i polítiques. La mare d'Edgar López també va tramitar una denúncia al jutjat de guàrdia. Els responsables d'Assumptes Interns dels Mossos d'Esquadra van visitar Jordi Naval i Oscar Alpuente per traslladar-los les disculpes pel que havia passat i reconeixent implícitament que les ferides

havien estat causades pels trets dels antidisturbis. Tot i això, els agents no han iniciat cap investigació per aclarir les circumstàncies de tot plegat. Algunes entitats bancàries i organismes públics que tenen càmeres de videovigilància instal·lades als indrets on es van produir les agressions -carrer Unió, carrer Hospital i passeig de Gràcia- han confirmat a aquest setmanari que ningú no els ha requerit les imatges de les gravacions d'aquella nit. Segons va confirmar el Secretari de Seguretat Pública de la Generalitat Joan Delort en unes declaracions a l'Agència Catalana de Notícies -tot i que no va voler respondre cap pregunta-, els Mossos d'Esquadra es limitaran a fer les investigacions requerides per part dels jutjats de

Joan Delort afirma que es limitaran a fer les investigacions requerides per part dels jutjats

Barcelona que instruiran les denúncies (jutjats d'instrucció 25 i 33). Si que se sap, però, que l'operatiu policial de la nit de la *Champions* estava comandat per l'inspector Miguel Hermida i el sotsinspector de la Brigada Mòbil amb número d'identificació personal 1.707. Un altre detall que ha transcendit gràcies als testimonis de les càrregues és el codi identificador de la furgoneta de la Brigada Mòbil que va baixar per la Rambla acompanyant l'agent que va disparar al carrer Hospital i al carrer Unió, es tractava de la unitat BM-E-100.

ALBERT GARCIA

, així està el pati

BARCELONA · IMPUNITAT

Agents de la Guàrdia Urbana trenquen els vidres d'un portal a cops de porra

ALBERT GARCIA

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant les tres llargues hores de càrregues policials i corredisses pel barri Gòtic, el Raval i l'Eixample, es van viure molts moments de confusió i pànic arran de la indumentària i l'actitud dels agents de paísà. Entre els policies actius, destacava un grup d'una quinzena d'agents adscrits a la UNOC (Unitat Nocturna Operativa Centralitzada) de la Guàrdia Urbana, un dels quals duia una samarreta del Barça amb la inscripció UNOC 50 al dorsal. Van abraonar-se davant d'un portal de la Gran Via on havien entrat diversos aficionats, van treure les porres extensibles i van trencar els vidres de la portalada per entrar a l'edifici. Un noi va ser detingut.

BARCELONA · IMPUNITAT

Alguns dels 119 detinguts surten dels calabossos amb ferides

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Els furgons destinats als detinguts s'anaven omplint a mesura que avançava la nit. Els Mossos van emmanillar 70 persones i la Guàrdia Urbana 49 més. Totes van ser traslladades als calabossos de la Travessera de les Corts, on la situació d'amuntegament va forçar que alguna gent quedés en llibertat al cap de poques hores. Els familiars també s'apilaven a les portes posteriors de l'edifici. Un funcionari recollia la roba i les sabates i ho baixava a la cel·la. La gent que anava quedant en llibertat mostrava les ferides produïdes durant la detenció: traus i punts de sutura al cap, dits trencats, rascades, tall, etc. Un d'ells va ser traslladat als jutjats perquè es va negar a declarar davant dels policies. Era un home de 55 anys acusat d'atemptar contra l'autoritat, segons els Mossos, però que va sortir del jutjat de guàrdia amb una citació per un judici de faltes. El magistrat no va donar credibilitat als agents.

ÒSCAR ALPUENTE · HA PERDUT LA VISIÓ I HA PATIT LESIONS GREUS A LA CAVITAT OCULAR

"Estic absolutament segur que m'han tret un ull amb una pilota de goma"

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

No hi ha marge pel dubte, els testimonis del jove de Cubelles lesionat i de la resta del grup d'amics que l'acompanyaven són contundents. Van veure clarament com un agent baixava de la furgoneta, apuntava amb l'escopeta i disparava des d'una distància de quinze metres directament contra tots ells. Es trobaven davant l'edifici de la Borsa, al passeig de Gràcia. La major part d'ells van poder refugiar-se darrere d'un quiosc, però l'Òscar Alpuente no va reaccionar a temps. Va resultar greument ferit i va caure desplomant a terra. Els policies van

Els Mossos es van despreocupar de les ferides i li van negar cap mena d'assistència

tornar a pujar al furgó i van marxar. Els Mossos es van despreocupar de les ferides i li van negar cap mena d'assistència. Els seus amics el van haver d'arrossegar fins al darrere del quiosc i van trucar una ambulància. Al lloc dels fets, encara hi ha nombroses taques de sang al terra. L'Òscar està "indignat, preocupat i, en alguns moments, deprimat", però sap que ha

ALBERT GARCIA

Òscar Alpuente al llit de l'habitació de l'Hospital de la Vall d'Hebron, a Barcelona.

de tirar endavant. Diversos amics i amigues del jove ja han promogut una crida per trobar testimonis del que va passar. Han elaborat una carta-denúncia que corre per Internet i que han enviat als diaris i preveuen crear un compte de facebook per difondre el cas i denunciar l'ús de les pilotes de goma. Jordi Naval i el seu amic Juan Miguel també ho tenen clar. Ells van sortir d'un bar on celebraven la victòria del Barça. Es van

creuar amb el dispositiu dels Mossos d'Esquadra que baixava per la Rambla i girava a l'alçada del carrer Unió. Li van disparar a una distància curta i a l'alçada del cap. Naval defineix l'agent que li ha tret un ull com un Rambo a qui no va poder veure la cara.

El cas d'Edgar López il·lustra encara més l'actuació indiscriminada dels policies. Ell i els seus amics baixaven per la Rambla, per la vorera dreta. L'Edgar, a l'alçada del Banco

Atlàntic del carrer Hospital, va demanar permís a un mossos per poder avançar i sortir de la zona on es trobaven els agents. El jove va aixecar els braços per mostrar clarament que volia sortir del lloc dels fets. El policia no s'hi va pensar massa. Va disparar a boca de canó. El noi va veure la pilota abans d'impactar i fins i tot va poder apreciar la cara del policia que va causar la detonació amb l'escopeta.

DIRECTA BARCELONÈS NORD

Més ferits a la Copa del Rei

Després que es fessin públiques les lesions greus patides pels aficionats durant la celebració de la Champions, s'ha sabut que durant la festa posterior a la Copa del Rei també hi van haver persones ferides de gravetat. El jove de Santa Coloma de Gramanet José Macarro va patir l'impacte d'una pilota a la cara. Va ser traslladat a l'Hospital de la Vall d'Hebron i li van haver de posar vint punts als llavis i a la barbeta. Ha presentat una denúncia als jutjats. També ha trascendit que Jordi Sallent, de 29 anys i veí del Raval, va rebre un impacte de pilota que li ha fet perdre l'ull dret. A. M.

DAVID JOSÉ · PORTAVEU DEL SINDICAT DE POLICIA

"Denúncies falses per buscar notorietat"

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

El portaveu del Sindicat de Policia de Catalunya, David José, va afirmar en unes declaracions a Catalunya Ràdio que les denúncies judicials presentades pels joves ferits greument arran de les pilotes de goma dels Mossos segurament eren falses.

Joan Delort va assegurar que no es plantegen la retirada de l'ús de les pilotes de goma

José va afegir que "en aquest país, denunciar sempre surt gratis" i que no entenia com el Departament d'Interior no actuava contra les persones que presentaven denúncies falses. Va

arrodonir les declaracions amb la convicció que "les denúncies es presenten per ansies de notorietat i protagonisme". Valentín Anadón, portaveu de la secció sindical de la UGT, es va limitar a fer una defensa institucional genèrica dels Mossos d'Esquadra i es va queixar que la direcció del Departament no defensés els antidisturbis. Aquestes manifestacions van indignar els familiars dels lesionats, però també van crispar els responsables polítics de la cúpula d'Interior. L'estratègia de Joan Saura i Joan Boada, fins aleshores, havia estat el silenci al voltant del cas i les paraules dels delegats sindicals forçaven un aclariment dels portaveus institucionals del cos. Joan Delort, màxim responsable jeràrquic dels Mossos d'Esquadra des del cessament de Rafael Olmos, va assegurar a través d'unes breus declaracions a l'agència ACN -sense respondre preguntes- que l'actuació va ser correcta i que no es plantegen la retirada de l'ús de les pilotes de goma.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · L'HISTORIAL D'AQUESTS PROJECTILS HA DEIXAT UN BALANÇ DE SET PERSONES MORTES I CENTENARS DE FERIDES

Pilotes que són bales (de goma)

David Fernàndez
redaccio@setmanaridirecta.info

Centenars de persones ferides –sovint amb seqüeles irreversibles i irreparables– i la darrera víctima mortal l'any 1995. És l'altre balanç sinistre de les pilotes de goma, una munió que es troba en un obert retrocés i abandonament a tot Europa com a estri per la repressió de multituds. L'elevat grau d'indiscriminabilitat, les lesions lleus i greus que provoquen –de forma destacada, l'elevada incidència de lesions oculars i cegueres– i el fet que acabin recorrent trajectòries incontrolables i incontrolades han convertit les pilotes de cautxú en un arma perillosa. Només països com Grècia, Portugal o l'Estat espanyol encara les mantenen. Uns informes de la Societat Espanyola d'Oftalmologia de l'any 1996 ja alertaven de la seva perillositat i de la gravetat de les lesions que provocaven. Fins i tot *The Lancet* –la revista mèdica degana d'àmbit mundial– alertava del seu caràcter lesiu –l'octubre de 2002, en un estudi fet a Palestina– i documentava tres morts per pneumotòrax, obstruccions intestinals i hemorràgies internes. Sobre un còmput de 152 ferits i malgrat la teòrica directriu de disparar només a les extremitats inferiors, la majoria de ferides es diagnosticaven al coll, el cap i la cara. El 2003, l'informe *Mercenaris del dolor* d'Amnistia Internacional expressava la seva preocupació pel fet que fossin escollides com a primer recurs davant altres opcions.

Amnistia Internacional expressa la seva preocupació pel fet que siguin escollides com a primer recurs

En aquest sentit, el darrer informe de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT), presentat el dijous 28 de maig a Saragossa, incidia precisament en les darreres sentències condemnatòries –autèntiques excepcions en una mar d'impunitats– per lesions produïdes per pilotes de goma. I també recordava l'augment de denúncies per brutalitat policial registrat en el decurs d'esdeveniments esportius durant el 2008. Entre ells, els succeïts a l'estadi Vicente Calderón en partits amb clubs europeus com el Tottenham (on un aficionat discapacitat va acabar per terra) o l'Olympique de Marsella, amb polèmiques actuacions policials que van provocar que la UEFA tanqués l'estadi durant tres partits. Durant el darrer any, les pilotes de goma han deixat centenars de persones ferides a diverses localitats com Bilbao, Donosti, Madrid, Almeria o Barcelona. Entre els testimonis, trobem els d'Enrike Erregerena, de 51 anys, que va rebre un impacte directe als testicles i va ser traslladat a l'hospital, o el de J.F., que va patir estrips al pavelló auricular provo-

ALBERT GARCIA

Aquest projectil va impactar contra un seguidor del Barça la nit que es celebrava la Copa del Rei

cats per una pilota disparada per un ertzaina. L'informe també recull la denúncia judicial de Xavier Vilaró, cap de la Guàrdia Urbana ingressat a l'Hospital del Mar el juny de 2008 després de les celebracions de l'Eurocopa, tot i que la CPT mostra severes reserves respecte aquest cas.

Primeres sentències importants

La CPT, que aplega els esforços de 44 organitzacions i entitats d'arreu de l'Estat espanyol en matèria de drets humans, recorda –també– que, el febrer de 2008, el Tribunal Superior de Justícia del País Basc va condemnar el Departament d'Interior de Lakua a abonar 59.000 euros a un jove ferit per una pilota de goma l'any 1997 que va perdre totalment la visió d'un ull. Un mes abans, el mateix tribunal va confirmar una altra sentència condemnatòria contra l'Ertzaintza, que va ser obligada a abonar una indemnització de 36.000 euros. En aquesta ocasió, es tractava d'un ciutadà italià que va perdre un ull l'agost de 1997 després de rebre l'impacte d'una pilota disparada per l'Ertzaintza. El mateix gener –i en sentit contrari–, l'Audiència Nacional espanyola va desestimar la sol·licitud d'indemnització cursada per un ciutadà marroquí, que també va perdre l'ull dret

Guerra de pilotes

Enmig de tota la polèmica sobre els aficionats del Barça ferits per pilotes de goma, el gabinet de premsa dels Mossos d'Esquadra ha contraatacat el 2 de juny amb la filtració d'un informe a Catalunya Informació. Aquest informe, que ha estat incorporat a la causa judicial del cas, assegura que el cap de la

Guàrdia Urbana de Barcelona, Xavier Vilaró, no va ser ferit per cap pilota de goma durant la celebració de la victòria de l'Eurocopa el mes de juny de l'any passat, com assegurava ell. Segons l'informe, les proves pericials, mèdiques i balístiques contradiuen que fos impactat per una pilota. Vilaweb, Rac1 i

testicles per l'impacte directe d'una pilota de goma. A més, l'octubre de 2005, també es va emetre una sentència condemnatòria contra la Guàrdia Civil per les ferides sofertes per un jove de Castellar del Vallès arran de l'impacte d'una pilota. El Jutjat Central Contencions-Administratiu número 6 de Madrid va admetre la demanda de J.C.C. per l'impacte d'una pilota de goma, disparada pel Servei d'Intervenció Ràpida de la Guàrdia Civil, que li va produir lesions a l'ull i el va fer estar de baixa durant 23 dies. El jutjat condemna la Guàrdia Civil i el Ministeri de l'Interior a pagar una indemnització de 481,90 euros per uns fets succeïts durant els aldarulls provocats per caps rapats a la Festa Major de Castellar del Vallès, on els col·lectius populars van denunciar la connivència de la Guàrdia Civil amb els grups ultradretans. El 23 de desembre de 2008, la Guàrdia Civil va anunciar l'adquisició de 100.000 pilotes de goma noves.

Europa condemna
La CPT recorda que, tot just començar aquest 2009, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) condemnava l'Estat espanyol a abonar, en un termini màxim de tres mesos, una indemnització de 170.000 euros al jove M.I. per les greus lesions sofertes després de re-

bre l'impacte d'un pot de fum disparat a boca de canó per un policia espanyol. Els fets es van produir a Iruña l'any 1991 i el jove va haver de sotmetre's a dotze intervencions quirúrgiques. Divuit anys després, el TEDH ha establert per unanimitat que l'Estat va violar la dignitat i la integritat física del jove i dictamina que la dilació del procés judicial també va vulnerar el dret de tenir un judici just. En aquest sentit, cal recordar que, el 29 de febrer de 2008, un jove antifeixista va perdre un ull a Madrid a conseqüència, novament, de l'impacte directe d'un pot de fum llançat pels antidisturbis de la policia espanyola. La darrera víctima mortal documentada a causa d'un pot de fum es remunta al 1987, quan el treballador Gonzalo Ruiz García va morir ofegat durant la repressió de les fortes protestes obres a Reïnosa (Cantàbria). Durant la transició, van morir fins a sis persones per impacte de pilota de goma: el 13 de març de 1977, el jove estudiant de vint anys José Luís Aristizábal Lasa en el decurs d'una manifestació proamnistia a Donosti; quinze dies després de partici-

Europa condemna

par a la mateixa manifestació, Isidro Susperregui Aldako, de 68 anys; l'11 de setembre del mateix any, Carlos Gustavo Frecher Solana, de 28 anys, amb el cap destrossat; el 4 de març de 1979, Ursina Gallego, de catorze anys, a Parla (Madrid), durant una mobilització veïnal sota el lema *Volem aigua* que va ser reprimida durant; el 29 de juny, a València, el treballador Valentín González Ramírez, de vint anys, a conseqüència de l'impacte directe d'una pilota de goma disparada a boca de canó, i finalment al barri del Raval de Barcelona, un veí va morir arran de la mateixa causa a finals de 1977. Només el 1978, quatre persones van perdre un ull al País Basc. De les trajectòries perverses, en dona mostra l'informe de la Direcció de Drets Humans del País Basc, que recorda les morts, l'any 1969, d'Antonio Fernández a Erandio i de Gregorio Maritxalar a Oreteta i la de Luís Santamaría a Pamplona el 1977. Tots tres miraven què succeïa al carrer des de les finestres de casa seva.

La CPT indicava, en el mateix comunicat emès dissabte, on demanava la supressió de les pilotes de goma com estri policial, que calia, d'acord amb allò que indiquen tots els tractats internacionals, una investigació eficaç, ràpida i diligent dels fets denunciats. Exactament tot el contrari de la única declaració lacònica realitzada, després de dies de dens silenci, pel Departament d'Interior comandant per l'ecosocialista Joan Saura. "No hi haurà investigació" va sostenir Delort.

El Mundo van publicar que l'origen de les ferides podria haver estat una pallissa. Arran d'això, l'Ajuntament de Barcelona va presentar una querrela contra aquests mitjans. L'informe, sens dubte, obre les portes d'una guerra institucional entre la Guàrdia Urbana de Barcelona i els Mossos d'Esquadra.

Durant la Festa Major de Gràcia de 2004, un jove va ser intervingut quirúrgicament als testicles

par a la mateixa manifestació, Isidro Susperregui Aldako, de 68 anys; l'11 de setembre del mateix any, Carlos Gustavo Frecher Solana, de 28 anys, amb el cap destrossat; el 4 de març de 1979, Ursina Gallego, de catorze anys, a Parla (Madrid), durant una mobilització veïnal sota el lema *Volem aigua* que va ser reprimida durant; el 29 de juny, a València, el treballador Valentín González Ramírez, de vint anys, a conseqüència de l'impacte directe d'una pilota de goma disparada a boca de canó, i finalment al barri del Raval de Barcelona, un veí va morir arran de la mateixa causa a finals de 1977. Només el 1978, quatre persones van perdre un ull al País Basc. De les trajectòries perverses, en dona mostra l'informe de la Direcció de Drets Humans del País Basc, que recorda les morts, l'any 1969, d'Antonio Fernández a Erandio i de Gregorio Maritxalar a Oreteta i la de Luís Santamaría a Pamplona el 1977. Tots tres miraven què succeïa al carrer des de les finestres de casa seva.

La CPT indicava, en el mateix comunicat emès dissabte, on demanava la supressió de les pilotes de goma com estri policial, que calia, d'acord amb allò que indiquen tots els tractats internacionals, una investigació eficaç, ràpida i diligent dels fets denunciats. Exactament tot el contrari de la única declaració lacònica realitzada, després de dies de dens silenci, pel Departament d'Interior comandant per l'ecosocialista Joan Saura. "No hi haurà investigació" va sostenir Delort.

, així està el pati

CASTELLÓ • PRESONS

Joaquín Garcés denuncia una "cadena perpètua encoberta"

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Joaquín Garcés Villacampa ha estat més de 22 anys empresonat -des de l'any 1980-, condemnat per apropiacions i actes de sabotatge a diferents centres penitenciaris de l'Estat espanyol. Avui dia es troba reclòs a Castelló de la Plana. El 1997 havia de ser posat en llibertat, però les institucions penitenciàries van ocultar les resolucions judicials i no li van concedir l'excarceració. El maig de 2003, li van donar un permís, que Garcés va aprofitar per no tornar a la presó. El setembre de 2003, va ser detingut a Barcelona, juntament amb cinc persones, per unes accions de solidaritat amb diferents lluites i va ser condemnat a set anys i mig de presó per atacs de terrorisme urbà, incendis, estralls, danys contra oficines bancàries, estacions elèctriques, concessionaris d'automòbils i una acció contra l'ambaixada de Grècia en solidaritat amb els empresonats de Tossalònica. L'octubre de 2003, el seu advocat va descobrir que, el 1992, l'Audiència Provincial de Saragossa havia dictat un acte d'acumulació de condemnes que limitava el seu compliment fins al juliol de 1997. En aquell moment, Garcés es trobava a Jaén i no es va assabentar d'aquesta notícia, raó per la qual va continuar a la presó durant cinc anys més. Aquesta situació ha estat recorreguda davant el Jutjat Central de Madrid, que s'ha pronunciat a favor de la seva posada en llibertat. Però el ministeri fiscal ha presentat un recurs i ha provocat el bloqueig d'una resolució que hauria de permetre treure el pres anarquista del centre penitenciar.

El pres considera que pateix un "segrest d'Estat a causa de les seves idees anarquistes"

Cinc anys més de presó

El pres denuncia que diferents instàncies s'han pronunciat i han reconegut que ha romàs cinc anys més dels que havia de complir a la presó. Per protestar davant la seva situació personal, Joaquín Garcés ha renunciat a menjar els dilluns fins que aconseguixi la seva llibertat. També rebutja qualsevol tipus de cura mèdica provinent de la presó. Tanmateix, fa una crida a totes les organitzacions i grups d'afinitat i de drets humans perquè difonguin i denunciïn arreu del món aquesta situació, que considera un "segrest d'Estat a causa de les seves idees anarquistes i que suposa una cadena perpètua encoberta". El col·lectiu de suport a Garcés ha iniciat una campanya per donar a conèixer la seva situació i fer pressió sobre els responsables que el mantenen tancat.

SANT ESTEVE SESROVIRES • L'ANARQUISTA HAVIA REPRÈS LA VAGA DE FAM EL 25 DE MAIG

Amadeu Casellas comença vaga de set

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Amadeu Casellas Ramon, empresonat al centre penitenciar Can Brians 2 (Baix Llobregat), va decidir reprendre una vaga de fam pel seu alliberament el dia 25 de maig. El dilluns 1 de juny va optar, també, per deixar de beure aigua, ja que -segons informa el grup de suport- els responsables de la presó han decidit restringir totes les seves comunicacions amb l'exterior a causa d'un atac contra el CIRE que va tenir lloc la setmana anterior. Després de protagonitzar dues vagues de fam, la primera -de 77 dies- iniciada el 23 de juny i la més recent -de 26- iniciada el 20 d'abril i passar més de cent dies sense

Els responsables de la presó han decidit restringir totes les seves comunicacions amb l'exterior

menjar durant el darrer any, Casellas "posa la seva llibertat i la seva vida a les mans" dels grups que li donen suport al carrer. L'anarquista, que fa 22 anys que va de presó a presó, va finalitzar la vaga de fam més llarga el mes de setembre amb la promesa d'uns permisos que li permetrien començar a tramitar el tercer grau. Però aquests

La manifestació va posar fi a la quinzena de lluita per aconseguir l'alliberament de Casellas

acords verbals no s'han complert, raó per la qual va decidir no ingerir aliments fins que li concedissin algun permís de sortida. Casellas denuncia que ha passat més temps del màxim permès per la llei -vint anys- a la presó, mentre la seva advocada, Diana Reig, afirma que "Amadeu ha complert les tres quartes parts de la condemna, la seva conducta és favorable, no té sancions disciplinàries i, a més, compta amb un entorn familiar i social estable i una proposta ferma de treball". Ara, la situació és complexa

perquè Amadeu Casellas ha rebut una nova petició fiscal de vuit anys, acusat d'entrar droga a la presó, que ell denuncia com un "muntatge". Durant la darrera vaga de fam, també ha denunciat públicament les irregularitats dels responsables de diferents centres penitenciaris i les seves trajectòries, fet que li pot comportar noves acusacions.

Quinzena de lluita

El 30 de maig, una manifestació pels carrers de Barcelona va posar fi a la

quinzena de lluita organitzada amb l'objectiu de "crear alarma social" per aconseguir l'alliberament immediat d'Amadeu Casellas. La convocatòria també va incloure la reivindicació de llibertat per l'anarquista Joaquín Garcés i totes les persones preses. La marxa del dissabte va començar als Jutjats de Vigilància Penitenciària i va acabar a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, la seu dels ens que tenen la responsabilitat directa de la concessió dels permisos que reclama Casellas.

BARCELONA • ACCIÓ VA CONSISTIR EN EL TRENCAMENT DELS VIDRES I CÀMERES DE SEGURETAT

El CIRE és atacat durant la 'quinzena d'alarma' per l'alliberament d'Amadeu

R. V.
redaccio@setmanaridirecta.info

El dijous 28 de maig a la tarda, una vintena de persones van atacar la seu del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE) per mostrar la seva solidaritat amb el pres anarquista en vaga de fam Amadeu Casellas. Un comunicat anònim de l'acció denuncia que el CIRE "no és més que la cara amable de l'esclavitud, de la mà d'obra barata de les persones que compleixen condemna a les presons catalanes, sota el beneplàcit de la política repressiva del Govern de Catalunya". L'acció va consistir en el trencament dels vidres i les càmeres de seguretat d'aquesta empresa pública dependent del Departament de Justícia que gestiona totes les qüestions laborals de les persones preses. El mateix comunicat de l'acció qüestionava que, sota la denominació de *treballs per la reinserció* "no s'hi amaga més que rendibilitzar la mà d'obra reclusa i oferir a la societat els beneficis econòmics com si fossin beneficis socials".

Recordem que Amadeu Casellas va treballar com a paleta contractat pel CIRE amb un sou mensual de 72 euros per la meitat de la jornada i va denunciar l'empresa perquè no tenia seguretat social i per vulnerar les mesures de seguretat necessàries per desenvolupar la seva tasca. El judici es va celebrar el 13 de març i la Generalitat va al·legar que la seva feina no era productiva, sinó de manteniment del

Casellas va treballar com a paleta contractat pel CIRE sense seguretat social

centre penitenciar, raó per la qual no se li reconeixien drets laborals. Casellas ja fa temps que denuncia algunes pràctiques del CIRE com, per exemple, el fet que les persones preses que estan de baixa per malaltia no cobrin cap sou i tampoc tinguin dret de fer va-

Casellas va portar a judici el CIRE per algunes de les seves pràctiques

cances, o que no rebien pagues extres ni quitances si són acomiadades. A la vegada, destaca que algunes empreses obtenen molts avantatges respecte a altres que no tenen tractes amb el CIRE, ja que no necessiten local ni magatzem propi i poden disposar de totes les recluses necessàries per fer produccions especials. També denuncia el fet que una persona mi-

grant que no pugui treballar a Catalunya per manca de permís si que pugui fer-ho a la presó i cotitzant a la Seguretat Social-, però quan surt al carrer torna a ser un *sense papers*. És per això que la seva reivindicació no és un cas aïllat, ja que moltes persones preses es troben en aquestes condicions i, si la sentència del judici fos favorable, podria crear jurisprudència.

EDUARDO DÍAZ

, així està el pati

GIRONA · LA CGT DENUNCIA LA FALTA DE PERSONAL I L'INCOMPLIMENT DE LA LLEI POSTAL UNIVERSAL

Correus retira els suplementos als treballadors per la campanya electoral

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Tot període electoral implica, per Correus, un augment de la càrrega de treball perquè reparteix la propaganda electoral dels partits majoritaris que s'hi presenten. Aquest augment de càrrega de treball pot arribar a representar cinc vegades més del nombre d'enviaments diaris que ha d'assumir cada un dels carterers i carteres. Tot i això, la direcció de Correus sempre s'ha negat a assumir aquest augment de feina amb més contractacions i ha incentivat la plantilla amb suplementos econòmics per assumir l'augment de feina. Aquest increment suposava fer repartiment del dissabte de forma extraordinària i, en el cas de les actuals eleccions europees, l'empresa s'ha negat a pagar aquest suplement. Tot i l'augment de feina, el fet de retallar el repartiment del dissabte extraordinari implica que l'empresa exigeix l'entrega de la propaganda electoral en el termini fixat que acaba aquest dijous 4 de juny. La poca mobilització dels treballadors afavoreix aquestes retallades, malgrat les propostes sindicals -com la que fa la CGT- de negar-se a reparar per sobre de l'horari establert amb l'objectiu d'obligar l'empresa a augmentar la contractació. Des d'aquest sindicat, es critica la fórmula dels suplementos davant d'un context social de crisi i l'augment important del nombre d'aturats. En aquest sentit, el

Correus és un dels pitjors operadors postals de la Unió Europea en relació a la qualitat en els terminis d'entrega

mateix sindicat denuncia la falta de personal que pateix Correus de forma estructural i que comporta l'incompliment de la llei que regula el servei postal universal. Aquesta llei marca que l'operador a càrrec del servei postal universal té l'obligació de fer un repartiment diari de totes les adreces postals, tant físiques com jurídiques. Tot i la falta de personal, en moltes de

les seccions de distribució, l'empresa es nega a fer un augment de la plantilla adduint el context de crisi i amagant que és un dels pitjors operadors postals de la Unió Europea en relació a la qualitat en els terminis d'entrega de la correspondència.

Per altra banda, des de l'any passat, l'empresa postal va retallar el personal contractat per suplir les vacan-

ces d'estiu de les treballadores fixes. En aquest sentit, la càrrega de treball d'un carter de vacances es repartia entre els seus companys de districte i, d'aquesta manera, s'estalviava la contractació d'un reforç. L'empresa vol continuar amb aquesta pràctica el proper estiu i intentar retallar més llocs de treball a costa de l'augment de feina de la resta de treballadors.

LLEIDA · EL JOVE PROTESTAVA PEL VETO DEL PSC DAVANT LA ILP PRESENTADA PER SOM LO QUE SEMBREM

Detingut un activista antitransgènics després d'un míting del PSC

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Un jove va ser detingut, el diumenge 31, durant una protesta convocada per la plataforma Som lo que Sembrem que es va fer en el transcurs d'un míting del PSC a la ciutat de Lleida. A la protesta, hi van participar una vintena d'activistes antitransgènics, que van repartir fulletons informatius a les vianants i a les militants del PSC.

La detenció es va dur a terme quan el jove es va posar davant el cotxe on viatjava José Montilla amb la intenció, segons les seves declaracions, de fer-li arribar els motius de la protesta. Uns agents dels Mossos d'Esquadra el van agafar pel coll i el van llençar a terra. També hi van intervenir agents de la Guàrdia Urbana, que van carregar contra les persones que es trobaven al lloc dels fets.

El jove està acusat dels delictes de resistència i desobediència a l'autoritat. Inicialment, la policia va informar que el deixaria anar durant la tarda, però, passades les nou del vespre, van començar a canviar la seva

versió. Aquesta situació va fer que diverses persones solidàries es congreguessin davant la comissaria per exigir l'alliberament del jove. Finalment, a les deu del vespre, després de passar més de nou hores detingut, el jove va ser posat en llibertat.

El col·lectiu Som lo que Sembrem ha declarat que considera totalment desproporcionada la detenció del jove, ha demanat que se li retirin els càrrecs i ha afirmat que es planteja presentar una denúncia contra els agents de policia.

L'Assemblea de Joves de Lleida ha emès un comunicat de solidaritat amb el jove detingut i ha denunciat que aquesta actuació s'emmarca dins el procés creixent de la criminalització contra els moviments socials que s'està vivint a Ponent. "El cas d'avui ens recorda massa l'agressió i la detenció d'un jove durant la Diada".

La Iniciativa Legislativa Popular

La protesta duta a terme per Som lo que Sembrem s'emmarcava en la campanya de denúncia pública del paper que han fet els diferents par-

Los activistes antitransgènics van repartir fulletons a vianants i militants del PSC

tits polítics davant la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que va presentar aquesta plataforma i que compta amb el suport de 106.000 persones. Aquesta ILP té quatre objectius: la declaració de Catalunya com a Zona Lliure de Transgènics, la prohibició immediata dels cultius transgènics, les garanties d'un etiquetatge exhaustiu dels productes

que contenen matèries primeres i la investigació dels seus efectes.

Però el PSC, CIU i el PP han fet un front comú contra aquesta ILP i han presentat una esmena a la totalitat. Aquesta postura fa que la proposta no pugui ser discutida en una comissió parlamentària i, en conseqüència, sigui desestimada directament.

MONTGRÍ · PROTECCIÓ

Es reactiva un grup ecologista a l'Escala

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El grup escalenc Fòrum l'Escala-Empúries s'ha reactivat davant les veus contràries a incloure Vilanera dins el Parc Natural del Montgrí. Un dels objectius del grup és treballar per la salvaguarda del paratge de Vilanera sota la figura de protecció de Parc Natural. Segons el grup escalenc, aquesta protecció és necessària perquè "el connector biològic de Vilanera és absolutament indispensable per unir el Parc Natural del Montgrí amb el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà i recull l'esperit de la reivindicació històrica de connectar els aiguamolls de l'Alt i el Baix Empordà". El primer acte es va fer el diumenge 24 de maig a la plaça del Rei de Barcelona, un concert del cantautor escalenc Josep Tero, amb les actrius Pepa López i Carme Callol, en homenatge a Maria Àngels Anglada. La plaça es va omplir de gom a gom i l'acte va comptar amb una nodrida concurrència intel·lectual i política. En acabar el concert, Josep Tero va destacar la sensibilitat de l'escriptora Maria Àngels Anglada (pionera en la defensa dels Aiguamolls de l'Empordà) vers la salvaguarda de la identitat del país a través del paisatge i va afegir la importància de no excloure Vilanera, corredor biològic natural entre els Aiguamolls de l'Empordà i el Montgrí, del futur Parc Natural del Montgrí. Els membres del Fòrum l'Escala-Empúries van recollir prop de 400 signatures, que se sumen a les ja obtingudes fins avui i esperen superar les obtingudes durant l'anterior campanya contra el camp de golf-urbanització a Vilanera.

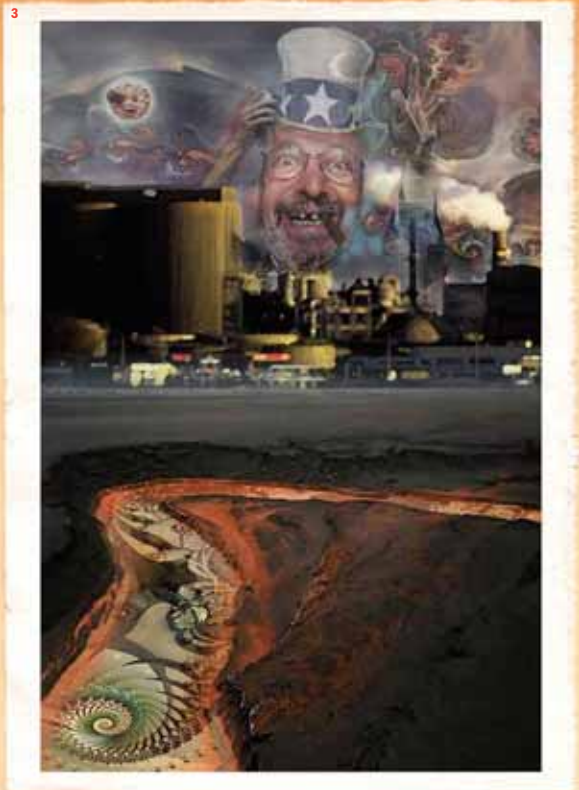
BANYOLES · ESPAIS

Dol per la Nau provisional d'Arts Escèniques

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

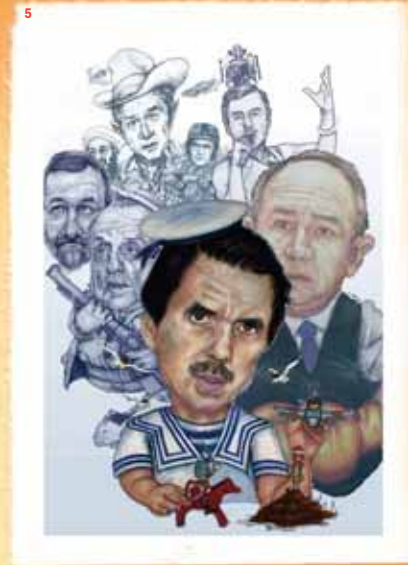
L'associació juvenil Tenim Poca Feina i les Gàrgoles de foc de Banyoles van convocar, el dissabte 30 de maig, un enterrament simbòlic de la Nau provisional d'Arts Escèniques de la ciutat. El local era la seu de l'Aula de Teatre i era utilitzat per companyies teatrals de la comarca. També acollia diverses activitats artístiques i d'oci. Les organitzacions convocants de l'enterrament, que va comptar amb una batucada i l'actuació de diversos grups de música, denunciaren el fet que "la ciutat queda orfe d'un espai d'intercanvi multicultural, on -durant els darrers temps- s'han trobat diverses manifestacions artístiques, culturals i d'oci. Aquest espai estava llogat a l'Ajuntament de Banyoles fins que, el dia 1 de juny, el consistori va renunciar a mantenir el lloguer adduint que el preu era molt alt i la necessitat de retallar les despeses. D'altra banda, ha promès construir un nou local.

, reportatge

IL·LUSTRACIONS:

- 1- Haarp
- 2- Fira d'arts
- 3- Paisatge
- 4- Dames
- 5- Aznar & co
- 6- Enough
- 7- Dona negra
- 8- Llibertat d'expressió
- 9- Indis patentats

Paco Arjona (Pacogarabato)

TEXT: Xavier Blasco Piñol

Fill de l'Extremadura del final del franquisme i la transició, Paco Arjona va estudiar Belles Arts a Sevilla. El seu interès pel món dels pinzells segurament va venir de la seva mare -que era dibuixant de publicitat- i de la lectura de revistes com *1984*, *El Víbora* o *El Jueves*. Es va fer insubmís i va marxar a Galícia. Allà va aprendre a tocar la gaita amb el que quedava de la banda de folkpunk de finals dels 80 Vergalhudos. Van agafar els trastos i se'n van anar cap a Europa. En cerca i captura durant deu anys, Paco Arjona va anar passant per cases okupes europees a ritme de *muñeiras* i pasdobles punks amb O Jarbanzo Negro, mentre també trobava temps per dedicar-se al circ. Alguns companys van ser empresonats. Finalment, es va cansar de tan pelegrinatge i va reprendre allò que realment l'interessa, la il·lustració social.

La seva trajectòria personal el porta a entendre la il·lustració com

una eina que ha de servir la societat. La seva actitud crítica, però, la pren de l'exemple i el drama dels *avis revolucionaris* del 36 i de l'acidesa d'estómac que li produeixen els telenotícies. El seu treball li permet anar seguint l'evolució politico-social i respondre-hi amb ironia. Col·laborador habitual de publicacions com la revista veinal *Barrio* o aquest setmanari, a banda d'algun col·lectiu d'Holanda, beu de pintors com H. Daumier, Mucha, Klimt i Schiele i d'il·lustradors com Alan Lee i Olivier Ledroit, R. Cobb, El Roto, Horacio Cardo o Monero. També se sent molt proper al compromís social d'artistes de la guerra civil com Carl Einstein i Josep Renau, així com de l'escriptor Eduardo Galeano, el cineasta Ken Loach i l'humor televisiu de Wyoming.

Ara mateix, ha engegat una exposició de caricatures i il·lustracions que ofereix a qualsevol col·lectiu social que hi estigui

interessat, n'està preparant una altra de pintures i també enllesteix una novel·la il·lustrada, *Historias de un vertedero*. També treballa en l'àmbit de la il·lustració infantil i juvenil, on la seva actitud continua essent d'una responsabilitat extrema, atès que -afirma- "el canvi comença per l'educació".

Paco Arjona no té estómac per dedicar-se a pintar floretes mentre hi ha gent de països empobrits sense les mateixes possibilitats que ell i mentre el món no canvia. Tant li és si el que fa és efectiu o no; fa el que fa perquè li demana el cos. Pensa que els artistes tenen una obligació moral per la possibilitat de comunicar i formar idees, valors o gustos. I que, en moments com els d'ara, han de posar les seves eines al servei dels moviments socials.

Diu que "mentre hi hagi murs per enderrocar, per començar, continuarem pintant-los". (podeu veure el seu treball a pacogarabato.blogspot.com).

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · L'ENSENYAMENT DE LA LLENGUA SEMPRE COLLAT PER LEGISLACIONS A LA BAIXA. LA LEC, L'ÚLTIMA.

El català perd força en l'educació

XAVIER BLASCO PIÑOL

Tres dècades després del canvi de règim a l'Estat espanyol, la situació del català en l'àmbit educatiu es troba estancada. Moltes reformes educatives sense base pedagògica estan provocant que el nivell dels estudiants catalans baixi any rere any. La LOGSE, la LOCE i la LOE des de l'Estat i la LEC, les línies i el decret de mínims dels governs autonòmics s'han mostrat completament insuficients.

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La llei d'educació de Catalunya (LEC), preveu que el català serà la llengua vehicular a les classes, les activitats, l'avaluació, el material didàctic, etc. (segons l'article 11), però manté la porta oberta que el Govern de la Generalitat modifiqui el currículum de llengües quan ho consideri oportú: tant els objectius, els continguts o els criteris d'avaluació com les hores que es dediquin a cada una de les llengües que s'ensenyen. Aquesta situació deixa la porta oberta a modificacions constants del currículum educatiu, per la qual cosa els drets lingüístics resten protegits en teoria.

Aquest currículum, segons l'Article 10 del projecte de llei, ha de garantir en les seves estratègies el ple domini del català i del castellà al finalitzar l'ensenyament obligatori. Resten exclosos d'aquesta norma els alumnes nouvinguts, que rebran la immersió lingüística durant el primer curs escolar, sigui quina sigui la seva llengua materna. El reglament també especifica que no es permetrà la separació de centres ni de grups de classes per raó de preferència lingüística.

La LEC deixa la porta oberta a modificacions constants del currículum, des de continguts a criteris d'avaluació o hores de dedicació

Al redactat del projecte de llei, queda palès que és el Departament qui ha d'implantar les mesures estratègiques per la immersió lingüística de manera intensiva del català i que els centres educatius hauran de tenir un projecte lingüístic pel tractament de les llengües d'acord amb el que estableixi el programa del Departament, però aquesta porta oberta a les modificacions del currículum converteix aquest projecte de

lleï en una "cortina de fum", segons els sindicats convocats de la propera vaga general d'educació del dia 10 de juny. Tot i que el tema de la llengua no és dels més criticats de la LEC, tots els sindicats coincideixen a demanar "implicació" al govern.

Més enllà de la LEC

Al País Valencià, la situació de la llengua (en tots els àmbits, però especialment en l'educació) és precària. La Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana eliminarà la línia en valencià a tres centres educatius per començar a implantar l'anomenat *programa plurilingüe*, que contempla que la llengua vehicular de les classes serà l'anglès. Així ho han denunciat Escola Valenciana i el sindicat de treballadores i treballadors de l'ensenyament STEPV.

El sistema educatiu valencià està estructurat en tres línies. En pri-

mer lloc, hi ha el Programa d'Ensenyament en Valencià (PEV), que el solen cursar aquells alumnes que tenen el català com a llengua materna i on totes les classes són en valencià. En segon lloc, hi ha el Programa d'Immersion Lingüística (PIL), que també és en català, però s'orienta als alumnes que tenen una llengua materna diferent al català i, per tant, inclou moltes classes en castellà. Finalment, existeix el Programa d'Incorporació Progressiva (PIP), en què s'imparteixen les assignatures en castellà, mentre el català s'incorpora poc a poc amb el pas dels anys. Aquesta opció és la que genera més dubtes entre els col·lectius que defensen una major presència del català en l'educació valenciana. Aquesta "incorporació progressiva", en el fons, depèn de la voluntat lingüística de cada professor, per la qual cosa no hi ha garanties lingüístiques.

A més, segons el president d'Escola Valenciana, Diego Gómez, l'aplicació d'aquest programa plurilingüe "és un nou anunci propagandístic de la Conselleria sense cap rigor pedagògic. Quina és la proposta seriosa pels propers anys per als vora de 1.500 centres restants, per als professionals i alumnes de tot el sistema educatiu? Cap". La mesura de conselleria està planificada per les escoles Número 9 d'Alzira, Sanchis Yago de Castelló i Costa Blanca d'Alacant. Això és d'uns 60 alumnes, d'un total de 427.000 matriculats a infantil i primària. Per tant, segons Diego Gómez és "desproporcionat el muntatge mediàtic i propagandístic del conseller per una proposta que afectarà el 0,01% de la comunitat educativa el curs que ve".

A les Illes Balears, tampoc existeix una llei educativa com a tal, però el govern sí que va aprovar el decret

de mínims de català, una text legislatiu que obliga cada centre educatiu públic a tenir, com a mínim, un 50% de les assignatures amb el català com a llengua vehicular. Aquest decret de mínims, però, només afecta els centres públics i, per tant, els centres privats disposen de total llibertat a l'hora d'escollir quina és la llengua vehicular majoritària del centre. Actualment, existeixen centres privats que ofereixen la totalitat de les matèries en llengua castellana.

Les zones més perjudicades, però, són la Catalunya Nord i la Franja de Ponent. En aquesta última, el català no gaudeix de cap consideració a nivell oficial, tot i que és la zona dels Països Catalans amb un percentatge de població més alt que té el català com a llengua materna. És per això que els estudiants d'aquestes comarques occidentals aprenen la llengua en cercles familiars o socials, però per estudiar-ne la gramàtica o l'ortografia s'han de desplaçar al Principat i pagar-se uns estudis privats. El 16 de maig, es va convocar una manifestació a Saragossa sota el lema "*Aragón trilingüe*", que demanava que el català i l'aragonès fossin llengües cooficials en les seves àrees d'influència. L'ensenyament del català a la Catalunya Nord ha patit històricament les restriccions de l'Estat francès, caracteritzat pel centralisme i la negació de les diferents realitats lingüístiques de França. L'aprovació, el mes de juliol passat, d'una modificació de la constitució francesa on s'inclouia que les llengües regionals també

"El Programa 'd'incorporació progressiva' del valencià, depèn de la voluntat lingüística de cada professor"

són patrimoni de França ha obert les portes a noves reformes que n'impulsin l'ensenyament. Actualment, a l'ensenyament públic, només es permet l'elecció d'un itinerari bilingüe que redueix l'escolarització en català a un mínim d'hores setmanals o l'estudi del català com a llengua optativa. Només l'escola Arrels permet, dins l'ensenyament públic, l'estudi plenament en català pel fet de ser considerada una escola experimental. Per altra banda, la xarxa d'escoles Bressola, com a escoles concertades, també ofereix l'escolarització en català. La bel·ligerància de l'Estat francès amb la introducció del català a l'ensenyament públic xoca amb els resultats d'enquestes fetes a pares i mares de la Catalunya Nord, que veuen amb bons ulls el seu ús com a llengua vehicular de l'ensenyament.

, així està el pati

MARESME · LES ENTITATS QUE COORDINEN LA CAMPANYA NO OFEREIXEN CAP ASSEGURANÇA A LES VOLUNTÀRIES

Les 'voluntàries' per la TDT han de pagar de 12 a 24 euros per treballar deu hores

Kiko Montoro
maresme@setmanridirecta.info

“**C**olabora con el proyecto social mas importante de los últimos tiempos”. Aquesta és una de les frases que el Ministeri d'Indústria ha triat per captar persones que instal·lin voluntàriament receptors de Televisió Digital Terrestre (TDT) a les llars de la gent amb “risc d'exclusió social”. Segons el Ministeri, aquest sector de la població està format per persones que presenten algun grau de dependència, discapacitats i majors de 65 anys que visquin soles. El projecte s'està duent a terme a les ciutats de Mataró i Segòvia en format de prova pilot i, en cas que funcioni, es podria aplicar a la resta de l'Estat fins l'abril de 2010.

D'aquesta manera, el Ministeri d'Indústria, mitjançant el Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicacions de Catalunya (COETTC), s'encarrega de reclutar estudiants d'enginyeries tècniques o de cicles formatius de Grau Superior disposades a desenvolupar la instal·lació dels receptors. Com a recompensa, l'administració els ofereix convalidar 1 o 2 crèdits de la carrera que estiguin cursant, tot i que en cap cas es fa càrrec del cost de la matrícula.

El ministeri s'estalvia sous d'operaris, però les estudiants han de pagar els crèdits convalidats

Oriol López estudia primer curs d'enginyeria tècnica a l'Escola Universitària Politècnica de Mataró (EUMPT) i és un dels voluntaris que està participant d'aquesta campanya. Segons explica a aquest setmanari, ningú els va oferir cap assegurança que es responsabilitzés d'ells en cas d'accident durant les hores de prestació de serveis. “Vam preguntar-ho i ens van dir que, amb l'assegurança de l'escola, ja n'hi havia prou”, assegura Oriol, tot i que l'activitat que desenvolupen els voluntaris sempre es fa en horaris no lectius i fora de les instal·lacions de la Universitat.

ARXIU

Aquesta campanya, que no genera cap despesa en sous d'operaris –ja que les persones voluntàries no reben diners a canvi i el Ministeri no facilita el descodificador a les beneficiàries–, no exclou les estudiants de pagar l'import dels crèdits convalidats (en el cas de l'EUMPT, 12,79 euros/crèdit). Segons un dels voluntaris, el profit de les pràctiques és mínim, ja que “instal·lar un receptor de TDT no té cap secret i ho pot fer qualsevol”. Les voluntàries dediquen entre dues i tres hores setmanals durant un mes per completar les deu instal·lacions que han de fer per aconseguir els crèdits. Finalment, doncs, aquestes persones es troben davant d'una situació força controvertida, ja que han de pagar entre 12 i 24 euros per desenvolupar prop de deu hores de feina.

Aquest pla pilot s'està duent a terme a les ciutats de Segòvia i Mataró (Maresme), ja que són les primeres localitats de l'Estat espanyol que duran

a terme l'anomenada *apagada analògica* el proper 30 de juny. La COETTC calcula que 2.000 persones podrien sol·licitar l'ajuda d'una voluntària en aquesta primera fase i, en cas que es faci un balanç positiu de l'experiència, es podria aplicar progressivament fins el 3 d'abril de 2010, data fixada per l'apagada analògica definitiva. Tinent en compte que el salari base d'un professional del sector és de 30 euros l'hora, l'estalvi és considerable.

La TDT en xifres

Tot i que els estudiants no reben cap sou i han d'acabar pagant per treballar com a instal·ladors, l'Estat està duent a terme una important despesa per desenvolupar el pla de la TDT. En el cas del Maresme, comarca pionera en el desenvolupament del projecte, l'Estat invertirà 700.000 euros per solucionar un problema de cobertura que només afecta tres municipis de la comarca.

El transport del senyal TDT està gestionat, a tot l'Estat espanyol, per Abertis Telecom, una empresa integrada al grup Abertis que, al seu torn, pertany a Critería Caixa Corp. Segons la pàgina web del grup empresarial, els ingressos del darrer trimestre de 2009 d'Abertis Telecom han ascendit a 126 milions d'euros un 26% més que el trimestre anterior–, en gran part gràcies a l'augment de serveis prestats en relació a la implantació de la TDT. Els ingressos totals del conjunt del grup Abertis durant el darrer trimestre arriben als 862 milions d'euros.

Abertis també és una de les entitats implicades en el pla d'implantació que està duent a terme el Ministeri d'Indústria. Tot i les condicions laborals dels voluntaris, Abertis dedica un apartat de la seva web a explicar la seva política de responsabilitat social, on assegura que “vetlla per generar llocs de treball en condicions dignes”.

Calendari dubtós

Tot i que el calendari fixat pel Ministeri d'Indústria marca com a primera estació de l'apagada analògica el proper 30 de juny, tot sembla indicar que les dates no s'assoliran. Els operadors que actualment emeten a la comarca del Maresme encara no han rebut cap notificació que els indiqui l'obligatorietat de desconnectar els emissors i multitud de televisions locals catalanes amb llicència per emetre en TDT no tenen la infraestructura enllestida per poder començar a operar. De fet, el projecte d'implantació de la TDT al Maresme desenvolupat per la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació (STSI) –i que havia d'acabar el 2004– va ser un dels finalistes del Fiasco Awards 2008, uns premis que reconeixen el projecte més importants en l'àmbit de les noves tecnologies que s'han acabat convertint en un fiasco.

Vols construir la Pau?
Tens tot un món!

Apunta't als Camps de treball 2009 del Servei Civil Internacional!

www.sci-cat.org

ESPAI @BERT

Nou horari: de dilluns a divendres de 18 a 22 h

Ajuda'ns a consolidar econòmicament el projecte: Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals! Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

Col·lectius: Ecètera, Contra-Info, Biogràfic, Polemica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Sants Una Llibre, Cooperativa de consum, etc.

*La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

poble viu . cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.poble viu . cat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@ibermet.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC • EL RETORN DELS GAL SACSEJA L'INDEPENDENTISME BASC. LA LLISTA DE MILITANTS AGREDITS CREIX PERILLOSAMENT.

El silenci còmplice reforça els pitjors auguris

Gari Mujika
Bilbao

Levat dels que han patit en primera persona els anys tràgics dels GAL, ningú no vol assumir que la desaparició del militant donostiarra Jon Anza, el 18 d'abril, pot representar el retorn -amb contundència- de nous episodis de la *guerra bruta* contra l'independentisme basc. Però, un mes i mig després i a conseqüència de la intervenció d'ETA en forma de comunicat, la hipòtesi respecte la implicació d'aparells parapolicials en la seva desaparició és la que pren més força en les línies de recerca d'Anza. A més, la darrera setmana, un expres polític de Bilbao, Lander Fernández, va denunciar als jutjats que havia estat segrestat durant almenys mitja hora, perseguit i després apallissat per quatre policies de paísà. Es va coent l'estat d'alarma, sobretot després de saber que aquest cas no és l'únic.

El 15 de maig, representants del moviment proamnistia i familiars del represaliat polític donostiarra Jon Anza -que va recuperar la llibertat l'any 2002, després d'estar pres durant 21 anys a les presons espanyoles- van protagonitzar una compareixença d'urgència a Baiona per donar compte de la seva desaparició. El 18 d'abril a les 7 del matí, Anza -que vivia en un municipi de Nafarroa Beherea a conseqüència de la pressió policial que patia a la capital guipuscoana després de la seva excarceració- va agafar el tren que uneix Baiona i Tolosa. Segons va informar la seva companyia sentimental, el represaliat polític patia una malaltia greu i es trobava en tractament mèdic. Anza va agafar el tren amb la intenció de passar uns dies amb uns amics, però no se sap si va arribar a Tolosa. Uns dies després, el 19 de maig, l'organització armada ETA va aclarir alguns interrogants del cas i -aquí sí- es van desaparitar totes les alarmes.

Desaparició d'Anza: la hipòtesi respecte la implicació d'aparells parapolicials és la que pren més força

Fins aleshores, la gran majoria dels mitjans de comunicació informaven amb el silenci. Quan, el 20 de maig, es van decidir a parlar-ne, es van limitar a recollir les paraules del ministre espanyol de l'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, i van minimitzar les acusacions d'ETA. A molts mitjans, ni tan sols van informar de la desaparició d'Anza.

El comunicat d'ETA, tanmateix, no va ser fútil. L'organització armada va

Protesta de dissabte 30, tres joves independentistes s'encadenen a l'embaixada espanyola de Roma. Hi ha 13 detinguts bascos i 6 italians, tots són posats en llibertat hores després.

oferir molta informació a través d'una nota escarransida. ETA va explicar que Jon Anza és un militant actiu; que el 18 d'abril va pujar al tren en direcció a Tolosa per trobar-se amb altres militants d'ETA; que, a més, portava diners per l'organització; que es trobava greument malalt i que tampoc no va aparèixer a d'altres cites concertades els dies posteriors. D'altra banda i reforçant l'acusació de l'organització contra els estats espanyol i francès per la seva responsabilitat en la desaparició d'Anza, ETA afirma que la policia, a començaments d'any, va descobrir un amagatall on Jon Anza guardava material informàtic i d'on van obtenir el seu ADN. D'aquesta manera, van saber del cert que Jon Anza era qui el custodiava.

Mentre la fiscalia de Baiona continua amb les investigacions sobre la desaparició -l'última nova és que els vídeos de seguretat de les diverses estacions, des de Baiona fins a Tolosa, han estat eliminades amb l'argument, casualment, que només retenen imatges durant 72 hores-, a Donostia i a tots els racons del país, les protestes continuen, encara que els mitjans de comunicació tampoc no se'n facin ressò.

A tot això, s'hi han d'afegir uns altres dos aspectes que, segons el moviment proamnistia, reforcen la hipòtesi de la participació dels aparells policials en la desaparició de Jon Anza: el debat que s'està gestant al si de l'organització armada ETA -tal com informaven en una entrevista publicada al diari Gara-

i el nou cas de segrest i agressió per part de policies de paísà contra l'expres polític de Bilbao Lander Fernández.

Fernández, que va complir condemna a l'Estat francès després de ser acusat de pertànyer a ETA, va recuperar la llibertat el gener de 2008 i, el 20 de maig, va ser abordat per una persona que es va identificar com a agent de l'Ertzaintza. Després d'advertir-lo que "les coses han canviat amb Ares" -el nou conseller d'Interior del PSOE-, va aparèixer una segona persona i, immediatament, el van introduir en un cotxe. Després de circular cinc minuts, van retindre el jove bilbaí durant mitja hora. El van amenaçar, el van colpejar i van insistir en la conveniència que col·laborés amb les forces de seguretat espa-

nyoles. L'endemà, les mateixes tres persones el van vigilar de prop fins que, el 27 de maig a la tarda, quan es disposava a entrar al portal de casa seva, els tres policies i un quart el van abordar i el van portar a un descampat on, sense testimonis incòmodes, el van tirar a terra, el van amenaçar i el van agredir. A resultes d'això, Fernández va haver de ser atès en un centre sanitari. L'endemà, el moviment proamnistia va explicar que el cas de persecució policial viscut per Fernández no ha estat l'únic i va esmentar els exemples d'altres expresos polítics bascos, una situació que evidencia que el perfil de la gent assetjada per les FSE s'ha ampliat.

Pertur, Popo Larre, Naparra, Anuk, Totto, Lasa i Zabala, Basajaun... Són noms de militants bascos que engrixen la trista i llarga llista de la *guerra bruta* de l'Estat contra l'independentisme basc. Mentre les desaparicions del dirigent d'ETA Eduardo Moreno Bergaretxe (Pertur), del líder dels Comandos Autònoms Anticapitalistes José Miguel Etxeberria (Naparra) i del militant d'Iparretarrak (IK) Popo Larre continuen sense aclarir-se, les morts dels militants d'ETA Xabier Kalparso (Anuk) en una comissaria de la policia espanyola, de Lasa i Zabala en calç viva a les mans dels GAL, o les més recents de Joxelu Geresta (Totto) i Josu Zabala (Basajaun) continuen molt vives en la memòria col·lectiva d'Euskal Herria, tot i que els partits polítics i els grans mitjans de comunicació hagin instal·lat un mantell de silenci interessat sobre la desaparició del militant basc Jon Anza i dels casos de persecució policial contra independentistes.

Fernández: segrestat mitja hora, perseguit i després apallissat per quatre policies de paísà

En un context polític en què, d'una banda, s'intenta reprendre l'últim procés negociador inacabat i, per una altra, la repressió contra l'esquerra *abertzale* es manté intacta en el seus nivells més alts -sumant-hi l'arribada fraudulenta de Patxi López a la *lehendakaria*-, el tuf de *guerra bruta* contra l'independentisme basc pren més força que mai, tal com ha anat fent de manera cíclica en la història d'Euskal Herria cada vegada que el context polític ho requeria -sota el prisma repressiu. Així, el que aquest país viu i enfrontarà els propers anys són bombes per l'independentisme i el futur d'Euskal Herria en el camí cap a la sobirania.

LA XINA · EL 4 DE JUNY SE CELEBRA L'ANIVERSARI DE LA MATANÇA D'ESTUDIANTS I LES MARES DELS MORTS ENCARA RECLAMEN JUSTÍCIA

Tiananmen, vint anys després, més silenciada que mai

Simone Pieranni i Laia Gordi
Pequín

Un home sol i petit davant un fila de quatre tancs gegants i pesats. La imatge, sense sang, va donar la volta al món i va merèixer el premi World Press Photo de 1989. El *rebel desconegut* -nom amb què es va batejar el seu protagonista- potser va morir o potser no, però segur que va patir les conseqüències de la matança de la plaça Tiananmen. Estudiants, intel·lectuals i treballadors es van reunir al cor de Pequín per reclamar, en essència, democràcia. El partit, dividit i barallat, va decidir acabar amb dos mesos de protestes i va treure l'exèrcit al carrer, oblidant la pròpia història xinesa. El nombre de morts balla segons les fonts: entre 400 i 800 segons la CIA i 2.600 segons la Creu Roja Xinesa. Respecte als ferits, s'estima que van ser entre 7.000 i 10.000. Avui dia, a la plaça, els crits d'aquells estudiants s'ofeguen amb la remor dels turistes, sota l'atenta mirada d'un desplegament policial permanent i desproporcionat. Vint anys després, quan s'apropa la data fatídica del 4 de juny, amb la llei marcial a la mà, el govern xinès blinda tots i cadascun dels espais on es podrien fer revifar o repetir les protestes.

Una memòria prohibida i mantinguda en peu només per aquella gent que ja no hi té res a perdre

"Després de vint anys, puc entendre perquè la gent no en parla. Els joves d'avui no saben què va passar realment. D'altra banda, jo també he rebut una educació comunista i sempre havia pensat que el partit tenia raó. Aquella nit, vaig començar a dubtar". Zhang Xianling és una de les mares de Tiananmen. Fa vint anys que va veure el seu fill viu per última vegada. El va anar a trobar per tranquil·litzar-lo durant aquells dies de protesta: "Tranquil·li va dir abans que ell marxés de nou a la plaça- l'exèrcit no dispararà mai contra el seu poble". El seu fill de dinou anys, però, va ser una de les moltes víctimes.

Durant el vintè aniversari, la paranoia i l'ansia de control han arribat a punts altíssims: Internet lent i censurat, alentiment també de gran part del *proxy* disponible -el sistema que aconseguix obviar gran part de la censura xinesa-, control rigorós al carrer... Al *Ming Pao*, diari de Hong Kong, s'estigmatitza la possibilitat d'usar la fatídica data del 4 de juny als articles, s'escapen les notícies sobre la censura respecte a l'esdeveniment especial. Una memòria prohibida i

'Tank man' o 'l'home del tanc' el 5 de juny de 1989, plaça Tiananmen. Guanyadora del premi World Press Photo del mateix any.

mantinguda en peu només per aquella gent que ja no hi té res a perdre. "Estic cansada, però no tinc por, perquè n'hauria de tenir? Estic lluitant pel meu fill i les altres víctimes i sé que tinc raó. No em preocupa morir, però vull que quedi clar el que estic fent: busco justícia. És una responsabilitat que tinc com a mare". Són paraules de Zhan Xianling, una dona enèrgica i coratjosa, cansada de tants periodistes estrangers a qui ha hagut de reexplicar la seva història.

"El nostre govern dialoga amb tothom, amb els japonesos, amb els nacionalistes de Taiwan... per què no pot dialogar, també, amb nosaltres?", es pregunta. En relació a la possibilitat que es poguessin repetir uns esdeveniments semblants avui dia, Zhang Xianling té les idees clares, sobretot perquè -vint anys després- tot sembla haver canviat molt: "El govern diu que, si no hagués reprimat el moviment estudiantil, avui no gaudiríem de l'actual creixement econòmic. S'equivoquen. Si no haguessin abatut el moviment, avui hi hauria menys corrupció. El sistema legislatiu xinès ha millorat molt, d'acord, però la corrupció ens ofega. No crec que es puguin repetir uns fets semblants a la Xina d'avui. El pensament dels estudiants és pràctic: què serà de la meua vida i la meua feina? La seva insatisfacció se soluciona comprant una casa o un cotxe. Avui, no sorgirà cap moviment juvenil perquè les seves preocupacions són materials. Però hi ha els obrers i els pagesos que, en

canvi, existeixen i han entès que han d'alçar-se per protegir els seus drets. Aquest, al meu entendre, és un pensament de democràcia".

La paraula democràcia
Molts xinesos ni tan sols identifiquen clarament què va passar l'any 1989. Els pocs que intercanvien dues paraules sobre la data s'excusen amb un "tot és molt més complicat" i identifiquen la protesta amb la voluntat de canvi i transparència en la gestió de les reformes econòmiques i contra la corrupció i no amb la recerca explícita de democràcia. Vint anys després, per tots -també pels que criticaven la intervenció de l'exèrcit-, la resposta és pràctica i cínica: "Si no haguessin aturat els estudiants, ens haguéssim convertit en la Unió Soviètica, un caos total", afirma D, un personatge qualsevol d'una telenovel·la i una potencial estrella mediàtica.

"Potser en Deng -polític artífex de les reformes econòmiques i cap suprem de l'exèrcit-tenia raó", diu A, tècnic xinès d'una societat japonesa de productes d'alta tecnologia, "però segurament menar l'exèrcit contra el propi poble és una cosa que no fan ni els pitjors emperadors". "Quan el govern expliqui com van anar les coses, se'n podrà parlar tranquil·lament. D'aquí uns altres vint anys, quedarà molt poca gent per tenir una idea del que va passar realment", afirma Li Xiaobin, el fotògraf a qui s'ha encarregat recollir els trenta anys de reformes xineses en

instantànies. En té de 1976, dels cotums que han canviat, però ni tan sols una dels fets de 1989. I potser ell era allà, però el seu parlar s'allunya, perdut en reflexions sobre el temps històric per evitar el 89.

"Democràcia -xiuxiueja Zhang Xianling- ... el que hem de dir és que, a la Xina, la història diu que teníem un emperador que gestionava el poder a través de la seva família. Avui tenim un partit que fa el mateix, gestiona el poder pel poder. En termes occidentals, seria correcte parlar de feudalisme:

una família central que reté el poder, la resta és el poble. Al cap dels xinesos, aquesta estructura és important. En el concepte de democràcia hi ha implicat el diàleg; a la Xina, en canvi, existeixen diversos nivells de poder que fan indispensable l'ús de les seves formes concretes de comunicació". I entre la comoció i les ganes de lluitar, també hi ha un espai per l'opinió personal respecte què és la democràcia: "Llibertat de premsa i un sistema judicial just. Fins ara, a la Xina, el que és just o no ho ha decidit sempre el partit".

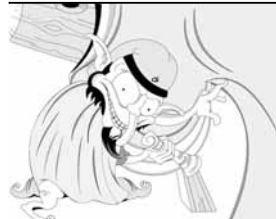
'Presoner de l'Estat'

La sorpresa d'aquest any xinès es tracta del llibre *Prisoner of the State: The Secret Journal of Chinese Premier Zhao Ziyang*, les memòries d'un exprimer ministre xinès (1980-1987) i posterior secretari general (1987-1989) durant els anys més durs. Zhao va pagar la seva oposició a la intervenció de l'exèrcit contra els estudiants amb la destitució i l'arrest domiciliari fins a la seva mort, l'any 2005, als 85 anys. Els seus records, però, van quedar gravats en un casset i ara han estat replicats i publicats en un llibre que, a la Xina, ha estat prohibit. El volum, més que contenir novetats clamoroses, empetiteix el buit històric una mica per sorpresa i -en el vintè aniversari, mentre a Pequín no vola ni una mosca sense el permís del partit- apareix d'entre els morts, tot burlant la intensa paranoia. Un text que critica obertament Deng i tots aquells que, al mateix costat corrupte, van abusar del poder i del cinisme polític que ha acompanyat les reformes i l'obertura del país.

JEFF WIDENER

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19

Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU

Taverna ftaça • Pallars, 230
CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14

Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç

Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

El Lokal • Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles

Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles

Llibreria Medios • Valldonzella, 7

SANTS

Certrte Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71

La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20

Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimón Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paqueta • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenyà, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodega • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

DESCOMpte
La Quadra Màgica presenta:
CABARET pedro
amb cava per tothom!
4 euros
DIJOURS 22:30 H
Teatre Lliantíol, C/ Riereta
3a Temporada
<http://laquadra.planqton.com>

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____
Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros
Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres
 Vull rebre el cd "La Directa en 100" _____

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

TV3 dóna veu als onze detinguts del Raval

Un reportatge de '30 minuts' amplia l'horitzó informatiu del cas, setze mesos després de les detencions

Enric Borràs Abelló

Diumenge 24 de maig TV3 va emetre el reportatge *Els 11 del Raval*, al programa *30 minuts* (<http://www.tv3.cat/videos/1245289>). Aquest treball periodístic recorria amb detall el cor de la investigació policial basada en el cas dels onze veïns del barri barceloní que van ser detinguts fa un any i mig, acusats de preparar atemptats terroristes a la ciutat, i que avui continuen en presó preventiva mentre esperen el judici de l'Audiència Nacional espanyola. Després d'un silenci mediàtic de prop de setze mesos, TV3 ha decidit fer parlar les famílies, els companys i el veïnat d'aquests onze ciutadans d'origen pakistanès i indi privats de llibertat malgrat la inconsistència de les proves. I ho ha fet mitjançant un reportatge polièdric, que combina els detalls del su-

mari amb les explicacions de fonts policials i judicials, de professors i experts en islamisme, de representants de les entitats veïnals i de familiars dels detinguts. El reportatge fa aflorar la lluita de la comunitat

pakistanesa -una de les més nombroses del barri- perquè es faci justícia i s'oblidi d'una vegada el malson viscut arran de les detencions del 19 de gener de 2008, quan els mitjans van iniciar una jugada de

criminalització d'aquesta comunitat. Ho van fer -recordeu-ho- amb titulars alarmistes i fal·laços: *El Periódico* ("11-S, 11-M, 7-1, 19-E"); *Metro* ("Temor a Ravalkistan"); *El País* ("Yihadismo pakistaní en Barcelona"); *La Vanguardia* ("Los yihadistas iban a provocar una matanza en Barcelona"), etc.

A més d'oferir un contrapunt informatiu, el reportatge de *30 minuts* deixa en evidència els mals endèmics d'un sistema judicial que, durant els últims set anys, ha processat 115 presumptes terroristes islamistes i només n'ha condemnat nou. Un sistema controvertit, tal com palesen les declaracions de la fiscal de l'Audiència espanyola, María Dolores Delgado: "Prefereixo l'acció i l'avaluació ràpida que no pas esperar haver d'aixecar cadàvers i anar al dipòsit a comptar morts: així de salvatge".

> Antropòlegs contra Cuatro

Les *reality shows* d'alguns canals són cada vegada més extremats i, si el Col·legi de Psicòlegs ja va denunciar *La Caja* de Telecinco, ara, l'Institut Català d'Antropologia ha fet el mateix amb el programa *Perdidos en la Tribu* de Cuatro. Es tracta d'un programa en què els protagonistes, un grup de famílies, han de conviure amb una sèrie de tribus indígenes de diferents racons del planeta i integrar-s'hi.

Segons l'Institut, però, aquest programa mostra una gran manca de respecte vers les tribus que hi participen. Per això, en demanen la suspensió immediata i acusen els responsables de "fer passar per autèntic -amb un suposat valor documental i antropològic- allò que només és una recreació simplificada sotmesa a un muntatge televisiu esbiaixador, en què es fa participar els nadius de la farsa -com a actors no professionals- i s'indueix l'audiència a creure en la veracitat de les imatges i del que s'hi representa".

Els antropòlegs consideren que el programa justifica una visió dels pobles indígenes representats com a primitius, exòtics i allunyats del progrés de la civilització occidental. Se'n fa una representació colonialista que no ajuda a la comprensió intercultural, sinó que "només fa que afavorir el racisme amb l'excusa de la diversió i l'entreteniment".

A més, els antropòlegs diuen que el programa amaga la influència de la societat occidental vers els pobles representats i el procés colonitzador que han patit i que només ensenya "una recreació artificial i fictícia de la seva existència, que oculta la seva realitat social, política, econòmica i cultural actual i les seves històries". Tot plegat, una visió falsa de la realitat que no té en compte les conseqüències, pensada per l'entreteniment dels televidents. EBA

TELEVISIÓ

Quan la notícia és que una bona veu no acompanya el cos

Enric Borràs Abelló

A TV3, com a moltes altres cadenes de televisió d'Europa, aquestes darreres setmanes s'ha difós una notícia sobre un concurs que es fa al Regne Unit anomenat *Britain's got talent*. Al telenotícies de TV3, han sortit notícies sobre aquest concurs tres vegades diferents, un fet que crida l'atenció, ja que cap d'aquestes informacions no era notícia. Fins ara, els informatius de la televisió pública catalana no mostraven interès per aquest tipus d'esdeveniments, ni

tan sols dels referents propers com ara *Operación Triunfo*. Sembla ser que els milions de visites al portal de vídeos YouTube va fer que s'emetés la notícia, tal com havien fet altres canals.

Al marge de les visites que ha tingut aquest vídeo al YouTube, en aquesta notícia hi ha una qüestió de fons que és la de voler representar, de forma poc subtil, la incompatibilitat de tenir una bona veu i fer una bona interpretació emocional amb un cos que s'allunya de la pròpia convenció d'estètica corporal difosa des dels mitjans. Aquest

fet ha estat remarcat pel comentarista de TV3, que ha identificat Susan Boyle com "l'antítesi de la cantant jove i bonica que es presenta a un concurs". La col·locació de determinades notícies dins l'agenda temàtica hauria de comportar una visió alternativa a la que donen les empreses mediàtiques privades. Sembla que s'imposi, també, un lot de notícies suaus que informen ben poc o gens les catalanes i que podrien ser encabides en programes d'altres formats que també tenen un espai a la graella de la cadena pública.

Per augmentar la morbositat, es va difondre que aquesta dona mai no ha tingut relacions sexuals. Aquesta informació va donar peu que una productora americana arribés fins el paroxisme d'oferir un milió de dòlars a canvi que Boyle mantingués la seva primera relació sexual en una pel·lícula pornogràfica. Aquesta proposta indecent -il·legal en alguns estats dels EUA- confirma fins a quin punt arriben la cobdícia i la falta de vergonya amb la finalitat d'augmentar l'expectació i, per tant, l'audiència i els guanys.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi. Quota anual 12 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

PUBLICITAT

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

“Penso que ara seria el moment de parlar d’utopies realistes”

L'il·lustrador i autor Miguel Brieva presenta 'El Otro Mundo' a l'Espai Obert del barri de Sants

Abans de passar pel Saló del Còmic de Barcelona aquest cap de setmana passat, l'il·lustrador Miguel Brieva va presentar el seu darrer llibre *El Otro Mundo* a l'Espai Obert del barri de Sants, convidat per La Ciutat Invisible. Considerat una síntesi entre El Roto i Robert Crumb, Miguel Brieva (Sevilla, 1974) col·labora habitualment en publicacions com *El Jueves*, *El País de las Tentaciones*, *Rolling Stone* o *Diagonal*. És autor d'obres autoeditades com *Dinero* o *Bienvenido al Mundo*. *El Otro Mundo* (Mondadori) torna a carregar contra la paradoxa i alienada societat consumista amb una mirada àcida i satírica i proposa un imaginari col·lectiu alternatiu al capitalista.

Xavier Blasco
cultura@setmanaridirecta.info

El teu estil destil·la tot l'univers ianqui de la publicitat dels 50...

Això que ha qualitat en una estètica o en una manera d'explicar les coses és fruit de la casualitat. D'aquella publicitat naïf i potent, en quedo amb els mecanismes de persuasió que fa servir. La iconografia ianqui em permet tractar temes no específicament locals perquè s'ha estès fins a convertir-se en llenguatge universal. És com el llatí a l'època de l'Imperi Romà.

Quin nivell d'influència creus que té la il·lustració a l'hora de provocar canvis socials o d'incidir en la societat?

Doncs molt petita. El Roto -que em sembla un mestre, un filòsof- em deia que, si tingués la meua edat, es dedicaria a l'audiovisual. Però hi ha una cosa que crec que és molt important: crear espais on es planti cara a l'imaginari col·lectiu que proposa el capitalisme per mitjà d'aquests mecanismes publicitaris. La gent que podria fer-ho acaba absorbida pel sistema i malbarata la creativitat treballant per fer anuncis.

I l'humor? Tu gires les situacions per evidenciar les misèries humanes d'una manera curiosa: crees unes imatges en què els rols semblen molt extrems i inversemblants, però de fet són molt propers i reconeixadors.

És una mica aquesta frase que apareix al pròleg de *Dinero* d'Alfonso Sastre: "Com que la realitat no és veritable, perquè la veritat arriba a ser real se l'ha d'imaginar intensament i amb tot detall". És això, vivim en una societat supercomplexa, amb infinitat d'interrelacions en què, per exemple, vas a comprar el tetra brik de la llet, però el tetra brik prové d'un aliatge que fan en una mina de l'Àfrica -on han massacrat no sé quantes tribus- i es processa en una fàbrica de la Xina. Tot això és tan complicat que, o bé ho expliques amb un diagrama gegant en un llibre del tipus *El Capital* de Marx, o bé hi has d'arribar d'una manera intuïtiva.

Creo que l'humor o els suports artístics serveixen per arribar a això d'una altra manera.

Pel que fa a això d'imaginar o anticipar-te a la realitat, em sembla que t'acostes molt a la ciència-ficció. Algun autor de referència?

Realment, algunes obres de ciència-ficció han plantejat les coses més visionàries sobre el futur al marge del que planteja el capitalisme, que creu que tot anirà bé, però sense concretar, amb molta tecnologia guai. Obres com *Blade Runner*, *2001*, *Mad Max* o *Brasil*, per exemple.

Trillo i Altuna tenien un còmic ambientat en una ciutat futura i en què uns periodistes anaven gravant la vida de la gent pel carrer, tot aquest rotlló que es correspon molt amb la telerealitat.

De fet, s'hauria de matisar que, pel que fa a la ciència-ficció, hi ha molta distòpia i molta poca utopia. Això és un contrast molt fort. Potser perquè dramàticament és més interessant parlar d'una distòpia que d'una utopia, que és molt positivista. Penso que ara seria el moment de parlar d'utopies realistes.

EIRO DE MATEO

MÚSICA

Sagarroi se'n va per 'haikus'

Iñigo Muguruza opta per la mètrica japonesa en el seu nou disc per sintetitzar brevetat, intensitat i esperança

David Fernàndez
cultura@setmanaridirecta.info

Cançons construïdes sobre sentiments, denúncies o estats d'ànims universals condensats només en disset sil·labes, les que fixa la llarga tradició del *haiku* japonès. Musicades amb síntesis suaus i essències permanents, aquesta vegada en format quasi acústic, per tornar a sorprendre's un cop més. Això és el que fa Sagarroi al seu darrer disc *Haikua* (Sagarroi Ekoizpenak, 2009). De tot plegat, en parlem llargament amb Iñigo Muguruza, cantant, compositor i guitarrista de la banda d'Irun i història viva de la música basca des dels seus inicis amb Kortatu, passant per Negu Gorriak i Joxe Ripiau.

Iñigo Muguruza insisteix que "és un disc ben tranquil i força universal, amb temes de sempre"

Matsuo Basgog, mestre dels poetes japonesos, havia deixat escrit: "No segueixis les empremtes dels antics, cerca allò que ells van cercar". I *Haikua* tracta d'això, precisament, seguint l'estela literària i l'atreviment de Cortázar i Benedetti: de la vida, dels hiverns, del pas del temps, dels somnis bascos o de la lluita i les esperances de les dones immigrants. Esforç concret per lletres curtíssimes que ens interpel·len, escrites colze a colze amb l'escriptora basca

Karmele Jaio -autora de "Zu behain azul" ("Fràgil com tu")-, per seguir amb un peu a terra i l'altre al futur. Muguruza ens ho justifica afirmant que ell és "un bon sagitari": això és, les quatre potes a terra i l'arc apuntant sempre al cel. Realitat i futur: l'avui i el demà.

La gesta de l'alegria
"Som tristesa / per això l'alegria / és una gesta". Gestes aconseguides pista a pista, arrencant el disc suauement -produït per Kaki Arkarazo- amb una més que encomanadissa "O Leonzinho", perquè sempre ens quedarà París. I arriba al zenit amb una antològica "Bread & Roses" de la qual es parlarà, i molt. Calidesa xiuxieujada en tres versos: "Lluitem pel pa / i també lluitem per les roses / treballadors immigrants", inspirada en la lluita de les obreres als EUA. I també hi ha temps -qui perd els orígens, perd la identitat- pels ritmes skatalitics a "Herriko plaza" ("A la plaça del poble"), entre d'altres.

Dedicat a Mikel Laboa, Iñigo Muguruza insisteix que "és un disc ben tranquil i força universal, amb temes de sempre: vàlids avui i fa cinc segles". Comentem, també, els xiulets al rei espanyol durant la final de la Copa i parlem d'Iniciativa Internacionalista, d'il·legalitzacions i d'una "situació política quasi de terror". De la conversa, gairebé en surt un *haiku* improvisat sobre Alfonso Sastre, veí d'Iñigo: "Alfonso sempre pren café / cada matí / al bar Esperança". Ens aturem al café Itxaropena d'Hondarribia per abordar temps contradictoris, dies de desconcerts i hores de paradoxes complexes. Muguruza diu: "Ja té pèbrets que, en el jurament com a *lehendakari*, Patxi López llegís un poema de Kirmen Uribe". No ho diu

endebades: el poeta basc anava a la llista de la penúltima candidatura d'una esquerra *abertzale* proscrita. Iñigo, sorneguerament, diu: "Sort que no va cantar una cançó de Sagarroi!". Però, en tot cas, la perspectiva basca se li fa llarga i severa. Ja ho diu a "Euskal ametsak" ("Somnis bascos"), on galvanitza breument la crítica situació d'Euskal Herria: "Els somnis bascos / no són sinó somnis / encara". Encara.

Però les novetats del disc no són només la mètrica i l'acústica. *Haikua* ha nascut com un disc autoproduït amb segell propi, Sagarroi Ekoizpenak, resultat d'una aposta per l'autogestió nascuda dels llargs debats dins la furgoneta, entre directe i directe. Iñigo simplifica l'opció escollida "després d'un llarg debat on ens van recomanar fer números". I els van fer i no sortien. Van entestar-se en la complexa escena musical -"van pensar fins i tot a fer-ho en *pen-drive*", diu rient- per acabar bastint el segell propi.

I continuen així. Sagarroi, l'erició rebel que -camí llarg, passa curta- no s'atura. Amb un disc que es va inspirar en un *haiku* per tots els temps escrit per Benedetti: "*Es curioso / los débiles de veras / nunca se rinden*". Potser la cançó "Haizearen Txistua" ("El xiulet del vent") parla de l'estimat uruguaià: "El xiulet del vent / de la tardor / parla de tu". I de tots nosaltres. Via *haikus*: "com aventura / només queda aprofitar-nos / a l'horitzó".

Sagarroi

Haikua
Sagarroi Ekoizpenak, 2009

MÚSICA

The Pepper Pots

Now!
(Black Pepper)
Soul

Són una de les bandes catalanes més internacionals i, alhora, una de les més desconegudes al seu propi país. Els gironins The Pepper Pots s'han situat a l'avantguarda d'una generació de grups que basen la seva proposta en la reivindicació a ultrança de la música negra i l'estètica *old school*. Van néixer l'any 2002 amb el repte de recuperar el so de les bandes jamaïcaines dels anys seixanta. De l'ska, el reggae i el rocksteady dels seus dos primers treballs, *Swingin' Sixties* (Brixton Records, 2004) i *Shake it!* (Brixton Records, 2007), han evolucionat de forma natural cap al soul, tot emmirallant-se en la sonoritat de les bandes vocals femenines del mític segell Motown com The Supremes o The Marvelettes. Ara presenten *Now!*

(Black Pepper, 2009), amb la producció de Binky Griptite de The Dup-Kings, la banda de la cantant Sharon Jones. Hi trobem una reivindicació del so més clàssic del soul, marca de la casa de la mítica factoria de Detroit, amb algunes picades d'ullet al reggae, l'*early reagee* i l'ska, per demostrar que continuen fidels als sons jamaïcains que els han donat popularitat. La clau del so marcadament *retro* es basa en treballar amb instruments d'època, en registrar les veus de forma artesana i mesclar el resultat de les gravacions amb una taula clàssica de vuit pistes: d'aquesta manera, *Now!* sembla un disc enregistrat als estudis de Barry Gordy durant la dècada dels anys seixanta. No perdeu l'oportunitat d'escoltar-lo! ROGER PALÀ

MÚSICA

Anímic

Himalaya
(Les Petites Coses Records)
Pop-folk

Amb el niu establert a la falda de la muntanya de Montserrat, en una casa que ha esdevingut alhora habitatge comú i local d'assaig, la banda Anímic continua difonent les seves cançons per dies plujosos. El quart disc de la formació del Bruc pren com a fil conductor els llibres de l'autora britànica de novel·les per adolescents Enid Blyton, autora de sèries com *Els set secrets* o *Els cinc*. Hi

trobem el concepte i l'estètica habitual d'Anímic, amants dels sons preciosistes i delicats, amb cançons que sovint semblen faltes o contes, com "Ken Forest", "Marbre i or" o "Les fulles fan d'ocells". Anímic, fidels a la seva filosofia autogestionària, continuen auteditant la seva obra i controlant fins a l'últim detall tots els aspectes de la seva producció amb un disc que és un viatge de retorn a una adolescència feliç. R. P.

MÚSICA

La Troba Kung-Fú

Rumba at Ernesto's
(Music Machine Records)
Rumba fusió

Després de cloure la seva etapa amb els grandíssims Dusmínguet, el sempre sorprenent Joan Garriga ha aconseguit consolidar, al capdavant de La Troba Kung-Fú, un potent repertori que, partint de la rumba, camina pels territoris sempre amables de la cúmbia, el merengue i les músiques llatines, sense oblidar l'empremta eterna del rock. Després del seu debut amb *Clavell*

morenet (autoeditat, 2006) i mentre prepara material per un segon treball, ara La Troba presenta un disc en directe enregistrat ni més ni menys que en una cantina mexicana de la ciutat de Sittard, a Holanda. Un lloc un pèl surrealista per una gravació sense cap altra pretensió que mostrar la vitalitat en directe d'una banda capaç de dur la rumba catalana arreu del planeta. R. P.

, expressions

LLIBRES

Altermarxisme o el retorn de Marx

Bidet i Duménil revisiten el pensament del revolucionari alemany amb l'objectiu de plantejar "un altre marxisme per un altre món"

Helena Rovira
cultura@setmanaridirecta.info

Torna Marx. I, amb ell, tornen conceptes com la lluita de classes, la plusvàlua, el materialisme històric o la crisi del capitalisme, sobretot aquesta última, en un dels pitjors moments per l'actual sistema des de la Gran Depressió.

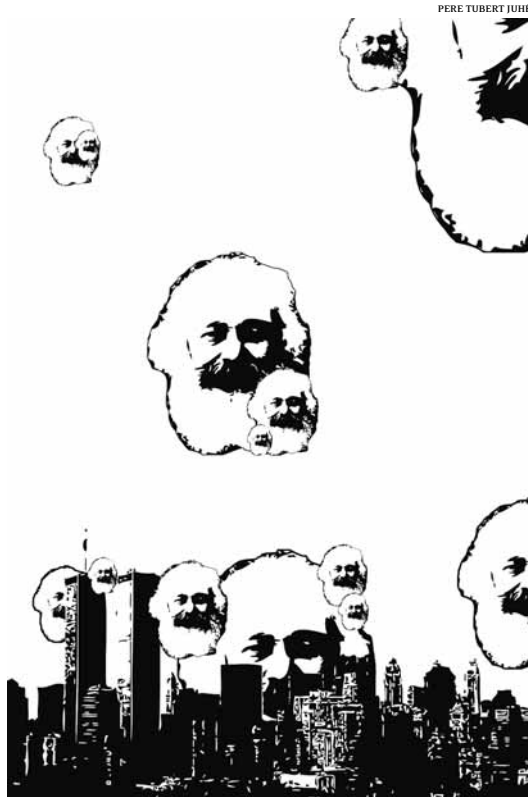
En aquest context, oportunament, *El Viejo Topo* ens presenta *Altermarxismo*, la seva darrera novetat editorial i un nou intent de revisar Marx prenent els pilars del seu pensament com a punt de partida. Els seus autors, el filòsof Jacques Bidet i l'economista Gérard Duménil, plantegen la necessitat de reprendre el marxisme tot i el fracàs del mal anomenat *socialisme real*. Això representa, en la seva opinió, sotmetre el marxisme clàssic a una crítica radical. No són els primers que pretenen reescriure el pensament de Marx ni, segurament, seran els últims.

Les deficiències inherents

Més enllà de les experiències fallides de construir el socialisme, començant per la desintegració de l'URSS, els autors d'aquest llibre mantenen que el marxisme clàssic és incapaç -tal com el va formular el seu creador- de respondre als "desafiaments del neoliberalisme del segle XXI a causa de determinades deficiències inherents".

Concretament, centren la seva atenció en el que anomenen "quadres i autoritats competents" (una espècie d'élits gestores o tecnòcrates) i el seu paper en el "capitalisme organitzat", que consideren tan important com el paper que Marx atorga al mercat en la seva obra *El Capital*. "Marx va subestimar les potencialitats de supervivència d'un capitalisme organitzat", asseguren els autors, i li retreuen un "error de diagnòstic sobre les tendències" del sistema capitalista, resultat d'una "anàlisi insuficient" de la seva estructura. Això de forma molt resumida i simplificada, perquè el llibre ens marea una mica fins arribar a aquesta conclusió.

Finalment, Bidet i Duménil intenten reconstruir un programa "per una política alternativa" a partir d'una reelaboració neomarxista que parteix de la següent afirmació: "Si es vol comprendre el mode de producció capitalista el factor *organització* ha de considerar-se de la mateixa manera que el factor *mercat*". D'aquesta manera, l'assaig proposa una teoria

sobre l'ordre social contemporani a partir d'una reinterpretació de les tradicions marxistes.

Un llibre de combat

El repàs que fan d'*El Capital* de Marx és concís i didàctic, com el de l'evolució del sistema capitalista i de les experiències del socialisme real. No obstant això, en alguns moments és massa teòric i enrevessat i pressuposa uns coneixements previs sobre economia marxista en les lectures. D'altra banda, hagués estat interessant que situés en el marc de l'anàlisi processos revolucionaris com els que estan succeint a l'Amèrica Llatina, especialment l'experiència de Veneçuela, on s'està recuperant part del llegat de Marx i, el que és més important, s'està duent a la pràctica.

Des del marxisme més clàssic, poden sobtar alguns plantejaments, però al cap i a la fi el llibre reivindica l'essència del marxisme i desenvolupa

fins i tot propostes polítiques amb més o menys encert. Segurament el més interessant és la invitació a llegir Marx i, després, a aplicar-lo.

Es tracta, doncs, d'un llibre "de combat" -com afirmen els seus autors- que intenta ser una contribució a la lluita per la construcció d'un món millor. També una bona dosi de teoria revolucionària i una crida a recuperar el pensament de Marx, sempre benvinguda en aquests temps que corren. "Un altre marxisme per un altre món", afirmen els autors.

Altermarxismo

Otro marxismo para otro mundo

Jacques Bidet i Gérard Duménil
Col·lecció assaig
272 pàgines
El Viejo Topo, 2009

El Rebrot escalfa motors amb un concurs literari i musical

Torna l'Aplec de joves dels Països Catalans a Berga

Redacció
cultura@setmanaridirecta.info

L'organització juvenil independentista Maulets, després d'un any d'aturada, enceta la vuitena edició del Rebrot, l'Aplec de joves dels Països Catalans, que tindrà lloc a Berga (Berguedà) els dies 16, 17, 18 i 19 de juliol. Torna un esdeveniment que, durant els últims anys, s'ha convertit en la trobada de referència pel jovent revolucionari i independentista català.

Enguany, per primera vegada, el Rebrot serà totalment gratuït. Un aplec farcit d'actuacions, de cultura popular, de tallers i d'activitats polítiques que l'organització vol centrar en la lluita del jovent contra les crisis del capitalisme. A l'edició d'enguany, se celebrarà el primer Certamen Literari de narrativa i poesia de temàtica social. Un certamen que Maulets inaugura amb la voluntat de potenciar una eina perquè el jovent català comparteixi produccions literàries i estimuli la seva creativitat. El dissabte 18 de juliol, en el marc del Rebrot, les participants disposaran d'un espai on recitar els textos i compartir experiències amb altres participants i autores.

Com en altres edicions del Rebrot, torna l'Esclat, un concurs de grups joves dels Països Catalans. Amb aquest certamen, Maulets recupera la intenció de donar veu a aquells grups que inicien un projecte musical, que s'expressen en llengua

catalana i que comparteixen la necessitat de construir un oci alternatiu i popular. Enguany, les votacions es faran a través de la xarxa. A la web del Rebrot, es penjaran les cançons presentades i una breu explicació sobre el grup. El primer classificat obrirà el concert del dissabte 18 de juliol i el segon classificat tocarà durant el concert del divendres 17. D'aquesta manera, els grups guanyadors compartiran escenari amb grups de renom que encapçalaran el cartell musical del Rebrot.

A causa de la demanda d'alguns participants, l'organització ha ampliat el termini de presentació d'obres pel Certamen literari i per l'Esclat, que venia el 30 de maig. La data límit per presentar cançons a l'Esclat serà el 15 de juny i, pel que fa a la presentació d'escrits al Certamen, la data s'amplia fins al 30 de juny.

LLIBRES

José Pellicer
El anarquista íntegro

Miquel Amorós
Virus, 2009
Col·lecció Memòria
383 Pàgines

L'historiador llibertari Miquel Amorós explica la vida i l'obra de l'anarquista valencià José Pellicer, representant de la línia més intransigent de l'anarquisme dels anys trenta. Fill de família acomodada, Pellicer va renunciar a la vida burgesa per ingressar a la CNT i la FAI, on va defensar les tesis partidàries de la insurrecció proletària i l'acció directa. Durant la Guerra Civil, va encapçalçar el grup Nosotros i va impulsar l'anomenada Columna de Ferro, la

més contrària a la militarització de les milícies i referent de tots els qui prioritzaren culminar la revolució, tant al front com a la rereguarda. Va continuar a les trinxeres fins a l'últim moment, enfrontat amb la direcció de la CNT i la FAI, va ser víctima de les purgues estalinistes, va negar-se a abandonar el país quan la derrota era imminent i, finalment, va ser capturat, jutjat i executat pel règim feixista. Integritat de principi a fi. BLANCA BALANYÀ

lallavor
Casals, Ateneus, entitats, grups d'amics...
Feu revetlla de Sant Joan? Us fem el sopar!
Vosaltres poseu la festa, nosaltres la teca.
contacteu-nos a cateringlallavor@gmail.com

At Versaris.
'A CADA PASSA'
nou disc
al carrer el 8 de juny!
www.propaganda-pel-fel.cat

SI EL QUE NECESITES ES CONEIXER-NOS MILLOR
illacrua
ARA POTS!
subscriu-te
Col·labora amb Illacrua
Subscripció de prova
Per només 15 euros,
rebràs els 6 propers
números d'Illacrua
Envia'm les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

Tots o ningú, el conflicte que va aixecar una comarca

Laforsa va protagonitzar una de les vagues més potents de l'anomenat 'Cinturó Roig' de Barcelona. Ara, les naus de la fàbrica s'han convertit en un centre social okupat

Xavier Domènech Sampere
cultura@setmanaridirecta.info

Es treballadors de la siderúrgia Laforsa (Baix Llobregat), entre 1975 i 1976, van protagonitzar la vaga més llarga de Catalunya des de la Guerra Civil. Actualment, la lluita i l'autogestió continuen arrelades a les naus de la fàbrica que, malgrat els anys de desús, des de la tardor passada s'han convertit en un centre social okupat.

L'arribada de l'any nou, a les acaballes de 1975, es presentava difícil a la comarca. La crisi econòmica mundial, que aviat prengué una inusitada intensitat en el teixit industrial català, es plasmava en la vida quotidiana amb l'obertura de multitud d'expedients de crisi. Alhora, per si això no fos prou, la dictadura mostrava de nou la seva cara més fosca amb l'enfortiment de la repressió, que havia tingut com a màxima -però no única- expressió els cinc afusellaments del 27 de setembre. Eren els moments en què el ministre de Governació, un tal Manuel Fraga Iribarne, reptava la població a demostrar que el carrer no era seu. En aquest context, no semblava que la vida social i política- unides indescribiblement en aquells dies- sortís de la negra nit franquista. Però aquesta només era una de les cares de la vida durant aquells dies. La comarca també era el lloc on, des de la vaga de la Siemens de 1962, l'atur coordinat d'empreses el 1969 i la vaga general en solidaritat amb la lluita d'Elsa i Solvay el 1974, es vivia una de les experiències més riques del movi-

Treballadors i treballadores de Roca l'any 1977

ment obrer i l'antifranquisme de tota la península. Certament, aquell Nadal es podia presentar fosc -hi havia motius de sobres-, però també s'albirava com el pròleg del despertar de la comarca. Ho cantaven, als carrers i a les cases, els treballadors d'una fàbrica que havien convertit la seva experiència en una nadala: "La empresa dice: cuarenta se quedarán en la calle. Pero nosotros decimos que entramos todos o nadie". La fàbrica es deia Laforsa i la comarca on cantaven era el Baix Llobregat. Vivien un

conflicte modelic en una comarca també modelica, teixida per múltiples xarxes de solidaritat que conformaven la seva identitat popular.

El conflicte de Laforsa va ser modelic en diversos sentits. En primer terme, s'havia iniciat de manera latent a causa de la reestructuració laboral que es volia fer a l'empresa i va esclatar amb tota la seva força a partir dels acomiadaments que se succeïren des de l'11 de novembre de 1975. Un problema que no es singularitzava en aquells

moments a Laforsa, sinó que era viscut per la resta de treballadors del Baix Llobregat. En segon terme, la reacció dels treballadors -durant un conflicte que finalment va durar 105 dies- reunia en el seu si totes les estratègies desenvolupades pel moviment obrer del Baix Llobregat al llarg de les dues últimes dècades. En aquest sentit, la mobilització no va quedar reclosa a la fàbrica, sinó que va incloure contactes amplis amb el moviment veïnal, va mobilitzar amb una força singular les dones, es va

imbricar en el teixit cultural (els treballadors de Laforsa van esdevenir protagonistes de la trobada de 4.000 persones a Cornellà amb motiu de la celebració del Congrés de Cultura Catalana), va marcar la vida ciutadana amb manifestacions, tancaments a les esglésies i dures confrontacions amb la policia i, com hem vist, fins i tot va transformar les nadesles.

El conflicte i el seu resultat final serien incomprensibles fora de la comarca del Baix Llobregat. Una comarca que va aconseguir garantir setmanalment l'arribada d'abonaments de menjar i de diners en metàl·lic per assegurar la resistència dels treballadors, una comarca que -alhora- obria els seus centres educatius per dur a terme treballs específics en solidaritat amb Laforsa, una comarca que, finalment, es va decidir a protagonitzar una vaga general -del 19 al 29 de gener de 1976- en solidaritat amb Laforsa, per la defensa dels llocs de treball en un moment de crisi i pel retorn dels presos polítics a casa. Quan clogué l'any 1976, l'Estat espanyol s'havia posat al capdavant de la conflictivitat europea, Catalunya s'havia posat al capdavant de la conflictivitat espanyola i el Baix Llobregat s'havia posat al capdavant de la conflictivitat catalana. Alhora, durant el període que va de 1974 a 1976, els salaris van triplicar els increments de productivitat i Fraga va perdre el repte plantejat a la població sobre la propietat dels carrers. Però, sobretot, pel que fa a aquella comarca, el que corria de boca a orella era: "Escucha, amigo: Laforsa ha vencido".

Aproximacions al País Valencià

Negres Tempestes presenta les jornades a Barcelona del 5 al 21 de juny

Es conflictives a La Plana, la FAI valenciana o la lluita al barri del Cabanyal sovint esdevenen llunyans, tot i la proximitat geogràfica i històrica de les terres valencianes. Per compartir aquest passat i present comuns i per fer-hi una ullada crítica, el col·lectiu Negres Tempestes ha organitzat les Jornades sobre el País Valencià, del 5 al 21 de juny, a diversos espais i centres socials okupats de la ciutat comtal.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

La inauguració es farà a l'Ateneu Popular de Vallcarca el divendres 5 de juny, amb una exposició a càrrec de l'historiador Miquel Amorós al voltant de l'anarquisme valencià durant la República i la Guerra Civil. A partir d'aquí, els diversos debats programats aniran seguint l'evolució d'aquests territoris durant el postfranquisme i la transició. Finalment, el divendres 19 de juny, al CSO La Nova Carboneria, es farà un debat al voltant dels conflictes d'identitat col·lectiva de les persones valencianes que s'endinsa-

rà en l'entramat conegut com la *Batalla de València*. I tot plegat, posant un èmfasi especial en el paper de la burgesia valenciana i l'anàlisi de les bases socials que propugnen l'anticatalanisme.

Els documentals de Llorenç Soler
El component audiovisual de les jornades anirà de la mà del director i realitzador Llorenç Soler i de dos dels seus títols: *Ser Joan Fuster i Del roig al blau. La transició valenciana*. El director ens narra, a través d'ambdós documentals, la seva visió particular de les terres valencianes. En primer lloc, amb una retrospectiva de Fuster, la seva obra i la

seva fotografia a través del record de més de trenta testimonis que el van conèixer en vida. En segon lloc, una mostra punyent de com la transició política va esdevenir l'escenari ideal per qüestionar la identitat de les persones valencianes i de com es va articular la resistència política per fer-hi front o, com a mínim, per sobreviure. Les projeccions seran diumenge 14 i 21 de juny a les set del vespre al CSA Can Vies, al barri barceloní de Sants.

Jornades sobre el País Valencià

Del 5 al 21 de juny

MÉS INFORMACIÓ:
www.negrestempestes.org

Jornades sobre el País Valencià del 5 al 21 de juny '09

Dissabte 6 de juny a les 19.00h al Casal Popular de Vallcarca
Valencians valencians durant la República i la Transició
Documental de Llorenç Soler

Dissabte 13 de juny a les 19h al Casal Popular de les Glòries
El moviment obrer durant el postfranquisme i la transició. On començà la Fuster?
Documental de Llorenç Soler

Dissabte 20 de juny a les 19h al CSA Can Vies
Documental "Ser Joan Fuster" de Llorenç Soler

Dissabte 21 de juny a les 19h al CSA Can Vies
Documental "Del roig al blau. La transició valenciana" de Llorenç Soler

Programa de projeccions i debats sobre el País Valencià durant la República i la Transició, amb l'aportació dels testimonis dels últims anys de la lluita i la resistència política.

, expressions

MÚSICA

La traca final del Cicle Expressió Directa

ELOI DE MATEO

Actuacions dels Diables de Sant Andreu, At-Versaris i Asstrio.

Redacció
cultura@setmanaridirecta.info

El centre cultural La Farinera del Clot va acollir, la nit del dissabte 30 de maig, el darrer concert del cicle de músiques crítiques Expressió Directa. La metxa de la traca final la va encendre un espectacle de la Colla de Diables de Sant Andreu i va arribar al seu punt àlgid amb At versaris i Asstrio junts dalt de l'escenari. La sessió de PD Black Salad Selecta va deixar polvorosa de soul i reggae flotant a l'aire.

En aquesta ocasió, la nit d'Expressió Directa va començar al carrer. La Colla de Diables de Sant Andreu va presentar un espectacle dedicat al setmanari DIRECTA, una al·legoria dels mitjans de comunicació de masses a través d'una posada en escena de foc, color i so. Més de 200 persones van omplir la sala de La Farinera per sentir Asstrio i At versaris, moltes *mogudes* per un experiment prometedoret: les dues bandes compartint escenari simultàniament. El públic que coneixia Asstrio sentia, un cop més, com el

peculiar trio de fusió funk, jazz, electrònica, rock... superava les expectatives i les persones que se sotmetien per primera vegada a una sessió dels *vestit corbata* Arcio Smith (teclats), Santi Serratosa (bateria) i Santi Careta (guitarra) van quedar bocabadades amb la banda. Del *chill out* de Jesús Paleta del primer treball *As soon as possible* (Errabal, 2004), passant per "Fuga 7205" del disc *Desplazamiento* (K Industria, 2007), o la versió virtuosa de "Billy Gin". Abans de donar per acabat el concert d'Asstrio. At versaris va pujar a l'escenari per oferir un tast del que succeeix quan tres músics excel·lents regalen una peça instrumental en directe, "Un trio de cel" (un dels temes del nou disc on col·labora Asstrio), a la primera banda de referència de hip-hop en català.

DJ Singu, Pau Llonch i Rodrigo Laviña van continuar delirant el públic des de l'escenari amb les rimas del primer treball *Va amb nosaltres* (Propaganda pel Fet!, 2007) i una pinzellada de la segona entrega que acaba de sortir al carrer, *A cada passa* (Propaganda pel Fet!, 2009),

com el rap-hardcore de "Orfes d'Occident", l'apropament al jazz amb "No apte", el tema d'en Pau en solitari "Volen" i "El meu paradís" d'en Rodrigo. Precisament perquè la fusió de les bandes amb "Un trio de cel" havia deixat el públic amb el caramel a la boca, Asstrio va engegar motors de nou per fer un parell de temes del primer disc d'At versaris, "Dos és un" i "Veniu volant". Una improvisació amb porcions del tema "Dos dies" de l'EP solidari amb la lluita dels conductors d'autobusos de Barcelona, *La vida són dos dies* (Propaganda pel Fet! 2008), va acomiadar una fusió musical que va vessar qualitat, energia i eufòria entre el públic.

Com a cada concert del Cicle Expressió Directa, la nit va continuar al bar del Brot, en aquesta ocasió, amb perles de soul i reggae a càrrec del PD Black Salad Selecta.

Asstrio i At versaris han tancat el cicle Expressió Directa, però també presenten la segona edició de Say it Loud, un cicle de música negra organitzat per l'associació Black Salad que tindrà lloc del 6 de juny al 12 de juliol al mateix centre cultural.

EL REBOST

Sana com una poma (II)

Receptes contra l'oblit

Joan-Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

La setmana passada parlàvem de la història trista de la pomera (*Pyrus malus*, també coneguda com a *Malus domestica*), aquest arbre perenne de la família de les rosàcies -fixeu-vos que les seves flors s'assemblen a les roses silvestres- que comptava amb innumerable varietats locals i que, avui, la globalització dels mercats ha reduït a unes quantes formes comercials patentades. Ara ens toca rescatar i elogiar les seves virtuts gastronòmiques i medicinals, un luxe a l'abast de tothom.

Les pomes no són només un regal pel paladar -o ho eren abans de passar mesos a les cambres frigorífiques-, també atresoren propietats nutritives i medicinals importants. A *La despensa de Hipòcrates*, Antonio Palomar explica que "bona part dels beneficis de la poma es deuen al seu contingut en quercetina, una substància antioxidant i antiinflamatòria. L'any 1997, un estudi de l'Institut Nacional de Salut Pública d'Hèlsinki va observar que els homes que menjaven més pomes tenien menys risc de patir càncer de pulmó. L'any 2000, la revista *Nature* va publicar que les pomes amb pell mostraven un potent poder anticancerígen davant les cèl·lules tumorals del còlon".

Riques en pectina, quercetina, potassi, vitamina C, flavonoides i tanins, les pomes gaudeixen de múltiples aplicacions en el terreny de la salut. Antidiarriètiques i també lleugerament laxants (no és una contradicció encara que ho sembli), prevenen les malalties cardiovasculars, controlen els nivells de colesterol, ajuden a la fixació de calci als ossos, són útils contra les malalties del fetge i contra la gota, eviten la formació de càlculs urinaris...

Timbal de poma amb formatge de cabra
4-5 pomes reineta, 2 cebes, un rajolí de vi blanc, 4 rodanxes de formatge de cabra, sal, sucre i oli.

Tallem la ceba en juliana i la sofregim en una cassola fins que es comenci a estovar. Hi afegim un raig de vi blanc. Deixem reduir el vi i hi incorporem la poma esqueixada en daus petits. Afegim la sal i el sucre. Ho coem tot 15-20 minuts fins que la poma estigui ben tendra. Omplim una anella metàl·lica amb la poma i la ceba cuita, hi posem una rodanxa d'un centímetre de gruix de formatge de cabra al damunt i ho gratinem fins que el formatge es dauri.

Botifarra amb poma i pinyons
4 botifarres, 1 ceba, 1 poma Golden o Reineta, 1 gratat de pinyons torrats i ensucrats, 1 got de vi blanc, oli i sal.

Punxem les botifarres amb una forquilla i, en una paella amb un raig d'oli calent, les marquem 5 minuts fins que quedin ben daurades per tots costats. Les retirem i les reservem. A la mateixa paella, sofregim la ceba tallada en juliana fins que es comenci a estovar. Llavors hi afegim la poma tallada a mitges llunes no massa fines. Ho deixem coure tot a foc mitjà durant 5 minuts més amb la paella tapada. Hi posem les botifarres, els pinyons i el got de vi. Deixem reduir el vi a foc lent 15 minuts. Quan pràcticament ja no quedi líquid, tapem la paella, esperem 5 minuts més i ho retirem del foc.

Vichyssoise de poma
4 pomes Golden, 3 porros, 50 grams de mantega, ½ litre de llet, ½ litre d'aigua, sal i pebre.

Tallem les pomes a daus i els porros a rodanxes. En una cassola fonda, desfem la mantega i hi coem la poma i els porros fins que estiguin ben fets. Hi afegim l'aigua i la llet i ho salpebrem. Ho deixem coure un quart d'hora més. Apaguem el foc, ho triturarem amb la batidora i ho passem pel colador xinès. La servim ben fresqueta. Podem guarnir la sopa amb unes llesques ben fines de poma fregides.

Recomanem

MONTGAT Dissabte 6 i diumenge 7 de juny CURTCIRKIT' FESTIVAL DE CIRC

6 de juny
Activitats a: Parc de la Riera de l'En Font, plaça de Sant Joan, plaça de les Mallorquines i poliesportiu municipal de Montgat.

7 de juny:
Activitats a: Plaça dels Segadors i plaça de les Mallorquines.

www.curtcircit.com

BARCELONA Divendres 5 de juny DIVENDRES FARÀNDULA A SANTS

21h. Casinet d'Hostafrancs.
Rector Triadó, 53.

Nit de poesia. Combat poètic per la llibertat.
Amb Carles Rebassa, Enric Casasses, Núria Martínez-Vernis i Francesc Gelonch.
Preu: 3 euros.

Organitza: Assembla de Barri de Sants

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 4 de juny
Xerrada de presentació dels camps de treball SCI-Cat 2009
19h. Federació Catalana d'ONG per la Pau. C. Tàpies, 1-3.
Organitza: SCI

Divendres 5 i dissabte 6 de juny
Festes Populares de la Trinitat Vella
Divendres. 20h. Rock & Trini. Via Favència, 443 (sota les rondes).
Sessió golfa: curts feministes, *Clau mestra*, *Las abuelas de San Bernardo*, *Slom dog millinaire*. Hi haurà pinxos i tapes!
Dissabte. 22h. Rock & Trini.
Fiestón amb: El Pogo del Organello (insurrecció electrònica), Dj Sabotage (música promiscua) i Dj Sorpresa.
Organitza: Plataforma veinal Trinitat Vella, Associació juvenil Rock & Trini, Ateneu Libre Pensamiento La Biblio, revista veinal *Barrio*.

Dilluns 8 de juny
Exposició 'Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna. La Setmana Tràgica'
19h. Residència d'Investigadors -

CSIC. C. Hospital, 64. Conferències: *Puig Elias i l'Escola Racionalista*, amb Valeria Giacomoni i *Què fou de l'Escola Moderna*, amb Gerard Jacas.
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 5 de juny
Cicle de xerrades 'Autonomia obrera'
19h. CSO La Forsa. Av. de la Fama, 41. Projectió del documental *Autonomia obrera*, de Falconetti Peña i Orsini Zegri. Presentació del projecte-arxiu de l'Espai en Blanc.
Organitza: CSO La Forsa

GIRONA

Dimecres 10 de juny
Xerrada informativa sobre el cas de Núria Pórtulas
20:30h. Cafè bar B-12.
C. Rutlla, 147-155

Dimarts 9 de juny
Cicle de xerrades sobre el decreixement
19:30h. Centre Cívic Sant Narcís

de Girona. Plaça Assumpció, 26-27. *Podem escollir el que mengem? La sobirania alimentària com a alternativa.*
Organitza: Col·lectiu Nord-est Decreix, grup local de la Xarxa pel Decreixement.

MOLINS DE REI

Diumenge 31 de maig
Kafeta a les 15 arcades
A partir de les 22h. Al C.P. les 15 arcades. Plaça de la Creu, 17.
Activitats i sales obertes on poder estudiar, llegir, compartir, aprendre, crear, innovar...

PALMA DE MALLORCA

Divendres 5 de juny
Presentació de llibre 'Do not disturb Barceló. Viaje a las entrañas de un imperio turístico, de Joan Buades'
20h. Local del Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Naturalesa (GOB). C. Manuel Sanchis Guarner, 10.
Organitza: Ateneu Llibertari Estel Negre.

EL PRAT DE LLOBREGAT

Divendres 5 de juny
Xerrada 'Colòmbia: la lluita pels Drets Humans al país de la impunitat'
19:30h. KOP-Alta Tensió. Plaça del 19 de Juliol de 1936. Amb Luz H Ramirez, MOVICE (Movimiento de Víctimas de Crímenes de Estado); César Jerez, ACVC (Asociación Campesina del Valle del río Cimitarra); Diana Gutierrez, OFP (Organización Femenina Popular); Àlex Juamartí, IPO Catalunya (International Peace Observatory). I a la nit... festa tropical amb mojitos i choripanes.
Organitza: Comitè de Solidaritat amb Amèrica Central del Prat, International Peace Observatory

SALT

Diumenge 7 de juny
Banc de proves
19h. La Mirona. Sala 2. C. Amnístia Internacional s/n. Amb grups de la mostra de música i creacions artístiques dels alumnes dels instituts de secundària de Girona: Ademia, Red Rubik i Fa'Ba.
Organitza: La Mirona

TARRAGONA

Dimarts, 9 de juny
Cineforum
20h. Ateneu Llibertari Alomà. C. Misser Sitges, 9.
Projectió de la pel·lícula *La Grande Bouffe* (1973), de Marco Ferreri.

VIC

Dissabte 6 de juny
Insubmissió a les penes multa
19h. A la biblioteca de La Torratxa. C. Ramon d'Arrabal Vinyals. A càrrec de Karim, insubmissió a les penes multa, i membres del col·lectiu A les penes punyalades. Organitzen: Maulets, SEPC i CSA la Torratxa.

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Dissabte 6 de juny
Concert antirepressiu
23h. Al CPO El Taller. Amb: Poca broma, Skatasun i PDs. Entrada lliure.
Organitza: Coordinadora Antirepressiva del Penedès.

Sortim de casa

GIRONA

Dissabte 6 de juny
CONCENTRACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ DE NÚRIA PÓRTULAS
19h. Davant la seu d'ICV.

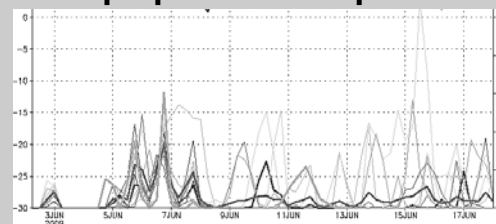

TARRAGONA-REUS

Dissabte 6 de juny
CONCENTRACIÓ A L'AEROPORT DE REUS. JORNADA INTERNACIONAL DE LLUITA CONTRA LA REPRESSIÓ SINDICAL A RYANAIR

10h. Local de la CNT.
C. Cervantes, 18 (Tarragona).
Organitza: CNT Tarragona

El temps que ha fet... i que farà

Els dies estiuencs ja ens afecten de ple, però no ens refiem massa. A partir de divendres les tempestes sovintejaran i les temperatures tindràn una paulatina baixada. Un glop d'aire més fresc provinent del nord d'Europa contrastarà amb l'ambient

més càlid i humit que ens afecta aquests dies. Divendres les tempestes seran fortes a Girona i Barcelona. Dissabte les tempestes arribaran a les comarques costaneres de la costa central i de Tarragona. Després entrarà el vent del nord.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Olivier Besancenot PORTAVEU DEL NOU PARTIT ANTICAPITALISTA

“Cal que l'esquerra radical europea faci la seva pròpia revolució mental”

Olivier Besancenot compagina la seva feina de carter amb el càrrec de portaveu del Nou Partit Anticapitalista francès (NPA), una força extraparlamentària nascuda amb vocació de “perllongar en el terreny electoral les lluites dels moviments socials”. De visita a Barcelona per recolzar la candidatura d'Esquerra Anticapitalista a les eleccions europees, ens explica la raó de ser del nou projecte.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Després dels dos anys de mandat de Sarkozy, cap on creus que va la França actual?

Sarkozy fa política al servei dels responsables de la crisi econòmica actual. És una política de classe, pels més privilegiats. Per nosaltres no ha estat una descoberta, ho sabíem i ho dèiem des del moment de la seva elecció. Per això, el mateix vespre de les eleccions presidencials vam cridar a resistir la política que es preparava. El que ha canviat des d'aleshores és que ja no som els únics amb aquesta opinió, sinó que hi ha més gent que pensa el mateix a França. Per això hi ha mobilitzacions socials i lluites radicals, tant entre els estudiants com entre els treballadors i els serveis públics.

“Mirem enrere per recuperar el millor de les tradicions històriques del moviment obrer”

Aquestes són les circumstàncies històriques que han propiciat el sorgiment de l'NPA?

El projecte de l'NPA és un vell projecte sobre el qual ja donàvem voltes als anys noranta. La caiguda del mur de Berlín va suposar un canvi de període històric i vam considerar que calia construir un estri polític adaptat a les noves circumstàncies històriques. El que mancava, potser, era l'oportunitat social i política -en el bon sentit de la paraula- que permetés desenvolupar aquest projecte, ens mancava l'empenya d'una nova generació que hagués començat a fer les seves primeres lluites socials, que no carregués sobre les seves espatlles el pes dels fracassos anteriors de l'esquerra. I que, alhora, aportés sang nova al moviment i també l'embranchada necessària perquè un projecte així arrenqués.

Creus que, de cara a unes futures eleccions, podria ser que l'NPA avancés en vot al Partit Socialista tal com s'ha comentat?

No, aquesta no és la nostra perspectiva. El nostre electorat són els joves, els treballadors precaris i la gent de les capes populars. És a dir, els sectors socials susceptibles d'abstenir-se i no anar a votar. Són aquests sectors els que, avui dia, s'estan organitzant, resistint i lluitant. El nostre objectiu, més enllà dels resultats electorals, és posar sobre la taula el debat sobre la crisi econòmica i perllongar en el terreny electoral la campanya anticapitalista que duem a terme a través de les lluites socials.

Un altreu, doncs?

A França, s'ha donat una especificitat tàctica durant els últims 25 anys, en què tot un seguit d'organitzacions d'extrema esquerra han anat ocupant amb constància el terreny electoral i han presentat candidatures a totes les eleccions. Sense cap il·lusió institucional, sinó amb la idea que les eleccions ens permeten arribar a milions de persones, més enllà dels sectors més polititzats. Quan em vaig presentar per primer cop a les eleccions presidencials l'any 2002, només vam fer campanya entre la militància durant un any, amb el silenci de tots els mitjans. Quan vam aparèixer als espais de propaganda electoral obligatoris, milions de persones ens van descobrir. Però el sistema electoral francès ens manté fora del Parlament.

Ara, en canvi, apareixen constantment als mitjans tradicionals?

Hi ha una relació ambigua. Als mitjans, els agrada que vagi a la tele per-

què el llenguatge que tenim trenca amb el de la classe política tradicional i fa pujar l'audiència. Però, quan començo a dir coses massa enutjoses o quan el moment polític esdevé tens -com va passar amb les banlieues-, llavors ens tanquen els micròfons. És una bona guerra.

No és una contradicció per l'NPA participar ara en la lluita dels moviments socials i en la institucional?

Hi ha una part de la militància que fa aquesta crítica, però és cada cop més marginal perquè, a França, hem arribat al final d'un cicle pel que fa a les organitzacions polítiques. Un període en el qual els moviments socials intentaven ser autousuficients i es mantien al marge de tot el que feia olor de partit polític o institucional. A la vegada, dins els moviments socials i el sindicalisme, durant una dècada, diversos corrents han intentat fer el que s'anomenaria el moviment dels moviments, però no ho han aconseguit perquè ignoraven o han menystingut la radicalització que s'estava produint en el terreny dels referents polítics. La base social de l'NPA són sindicalistes i activistes de moviments socials que, en el decurs d'aquests anys, s'han sentit orfes d'un referent polític.

Dius que calia una generació nova que no hagués viscut els fracassos de l'esquerra. Però, en tot cas, no negues de la tradició de l'esquerra europea?

No, la nostra fórmula és mirar més aviat cap al futur i tractar d'aplegar totes aquelles persones que ja no suporten la situació actual i volen acabar amb el capitalisme. Però, al mateix temps, mirem enrere per recuperar el

millor que hi ha en les diferents tradicions que històricament han constituït el moviment obrer: el trotskisme, el guevarisme, el moviment comunista, el pensament llibertari...

També en el Partit Comunista?

No. Afortunadament, a França, la tradició comunista és molt més àmplia del que representa estrictament el PCF. Va ser un dels partits comunistes més forts d'Europa, però també un dels més estalinistes.

No creus que hi ha el perill que l'NPA sigui assimilat i es converteixi en un 'enfant terrible' de l'actual sistema?

El perill existeix, però és un risc que hem de córrer perquè penso que és necessari que l'esquerra radical faci la seva pròpia revolució mental a tots els països. Si ens creiem el que diem, és a dir, que aspirem a una societat en què la majoria social ha de prendre el seu propi destí, cal que, en un moment donat, l'esquerra radical s'adreci al conjunt de la població. S'ha de córrer el risc d'adreçar-se a milions de persones tot i que pugui semblar que el millor per sentir-nos segurs és romandre en el marc dels sectors i les xarxes polititzades radicals. Personalment, crec que hi ha un risc més important: el de crear il·lusions a la gent i que aquesta ens delegui la seva representació política. El nostre plantejament és que cal que tots hi participem i aquesta és la nostra batalla. Més aviat és aquest, el problema polític a França, més que la possibilitat que l'NPA quedi integrat. Perquè l'NPA és una força militant, radical, amb un funcionament democràtic i amb mesures antiburocràtiques i garanties estatutàries per evitar entrar en aquesta dinàmica.

. LA COLUMNA

Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Descanso de la feina a casa, llençat al sofà, i passo els ulls per una pàgina i per una altra sense aturar-me en cap. Avui no aconsegueixo fixar l'atenció en res que m'interessi. Els poemes sonen llunyans, distants, a la quinta forca del que busco i no trobo. Una veu. Trec un llibre i el torno al prestatge, escolto un disc i el substitueixo per un altre... d'això, se'n diu diu. M'agombola i esdevinec esclau de l'esplín, no del de París sinó del de Tarragona. Almenys fos del parisenç!

De cop i volta, fa cap a les meves mans un disc compacte i, automàticament, trio un volum dels que s'acumulen alineats a l'esquerra del llit. Connecto el reproductor i sec amb el llibre a les mans. Obra completa.

“Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll”. Així d'arrogant i directe, així d'alt i immens, el poeta amb majúscula desafia els poetes amb minúscula, els del poemet de diumenge a la tarda que treuen els versos com si fossin fotos de vedet, tristes fotos de vedet. Així de clar i ras, així de més que tot.

Algú ha pintat la façana del carrer: “Escopiu a la closca pelada dels cretins”

I la volta del cel s'il·lumina amb la veu del Xavier Ribalta, que fa fricatives sonores on a mi em toquen oclusives o aproximants. Deuen ser els anys a Amèrica, deuen ser les pronunciacions forçades per la passió de la veu de qui s'estima el que diu. A mi em sonen com si ja fossin imprescindibles a les paraules de Salvat. *L'home entusiasta*, li diuen la Remei i el Ferran, *un dels nostres*, li diem tota la resta, com si fóssim de la màfia del ball, del ball del fanalet que és capaç de cremar Barcelona qualsevol nit per treure la son als adormits i la nit als agents polítics.

“Heus aquí: jo he guardat fusta al moll”, “...jo he vist la pluja a barials sobre els bots, i dessota els taulells arraulir-se el preu fet de l'angoixa”. I noto el fred que escalfa i la son que fa viure. La vida veu i miro a través dels vidres. El veí del tercer rega les plantes amb la samarreta de Fugazi, la filla del segon penja la roba desobeint l'ordenança i algú ha pintat a la façana que toca al carrer: “Escopiu a la closca pelada dels cretins”. Ressona la veu del Xavier, les paraules de Salvat. “Ni sabeu l'oració dels fanals dels vaixelles —que són de tants colors com la mar sota el sol: que no li calen veles”.